

Arta D. Kaloyia

ΟΙ

ΖΟΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΟΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1958

ΤΕΥΧΟΣ 3

ΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΨΑΛΙΔΑΣ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έτος Α'.

★

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1958

★

Τεύχος 3

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Συντάσσεται από τους μαθητές και μαθητρίες
των Προτύπων Δημ. Σχολείων της Ζ.Π.Α.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΣΕ ΛΙΓΕΣ μέρες κλείνουν τὰ σχολεία. Τὸ σχολικὸ ἔτος τελειώνει. Ἀρχίζουν οἱ διακοπές. Μὲ λύπη θ' ἀφήσουμε τ' ἀγαπημένα μας θρανία, θ' ἀποχωριστοῦμε ἀπ' τοὺς ἀγαπητοὺς μας συμμαθητὰς καὶ καθένας θὰ πάρῃ τὸ δικό του δρόμο. Ἄλλος θὰ πάῃ στὸ βουνό, ἄλλος θὰ κατεβῇ στὴ θάλασσα, μερικοὶ θὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι στὶς κατασκηνώσεις, ἄρκετοὶ θὰ ταξιδεύουν καὶ θὰ γνωρίσουν κι' ἄλλα μέρη τῆς ὁμορφῆς Πατρίδας μας. Θάναί καὶ λίγοι οἱ ... ἄτυχοι. Αὐτοὶ θὰ ἀναγκαστοῦν νὰ μείνουν στὰ Γιάννινα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάνουν τοῦ χρόνου καλλίτερες διακοπές. Ὅπου κι' ἂν βρεθοῦμε ὅμως αὐτὸ τὸ διάστημα, ποτέ ἂς μὴν ξεχνᾶμε τίς συμβουλές τῶν καλῶν μας δασκάλων. Ὅσο φροντίζουμε νὰ εἴμαστε σὲ ὅλα μας πρότυπα καλῶν μαθητῶν. Καὶ στὴ συμπεριφορὰ μας καὶ στὶς συναναστροφές μας καὶ στὰ παίγνια μας. Ἔτσι, ὅταν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀνταμώσουμε πάλι τὸ Φθινόπωρο, θὰ χαροῦμε πολὺ ὅταν οἱ σεβαστοὶ μας διδάσκαλοι μᾶς ποῦν κι' ἓνα «μπράβο» γιὰ τὴ διαγωγή μας κατὰ τὴν περίοδο τῶν διακοπῶν.

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ γίνονται βέβαια γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νὰ πάρουμε νέες δυνάμεις γιὰ τὴν καινούρια σχολικὴ χρονιά. Αὐτὸ δὲ θὰ πῇ ὅμως ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τελείως καὶ τὸ βιβλίο μας. Εἶναι τόσες πολλὲς οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας ποὺ ἀρκοῦν καὶ γιὰ παίγνιδια καὶ γιὰ ἀνάπαυση καὶ γιὰ λίγη μελέτη. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀσχολοῦμεθα πάντοτε, ὅταν μελετοῦμε, μὲ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου μας. Μᾶς ὀφείλει πολὺ καὶ τὸ διάβασμα κάθε καλοῦ βιβλίου. Προσοχή ὅμως! Μακριὰ ἀπὸ μερικά βιβλία καὶ περιοδικὰ ποὺ νομίζουμε πὼς μᾶς εὐχαριστοῦν διαβάζοντάς τα. Αὐτὰ μᾶς βλάπτουν, μᾶς βλάπτουν πολὺ. Εἶναι ἓνα δηλητήριο ποὺ μπαίνει στὸν ὀργανισμό μας χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ τὸν καταστρέφει. Ὅταν τὸ ἀντιληφθῇ ἴσως θάναί ἀργά. Γιὰ τὸ κακὸ θὰ ἔχη γίνει πιά...

ΟΛΕΣ οἱ τάξεις κατέβαλαν φιλότιμες προσπάθειες γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ κομματιοῦ ποὺ ἀνέλαβαν στὸ σχολικὸ κῆπο. Κάθε μιὰ φρόντισε νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὅσο τὸ δυνατό καλύτερο. Τὶς συγχαίρουμε ὅλες λοιπὸν καὶ κίνοῦμε σ' ὅλους τὴ σύσταση νὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο νὰ περιποιοῦνται τὸν κῆπο τους. Ὅσο γιὰ τὸ δωράκι ποὺ ὑποσχέθηκαν στὸ προηγούμενο τεῦχος μας στὴν τάξη ποὺ θὰ παρουσίαζε τὸ καλλίτερο κομμάτι, βρισκόμαστε σὲ δύσκολη θέση νὰ κηρύξουμε τὴν ὑπόσχεσή μας. Γι' αὐτὸ καὶ χαρίζουμε σ' ὅλους ἀγαπηστικὲς φωτογραφίες ἀπ' τὴν καλλιέργεια τοῦ σχολικοῦ μας κήπου.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ κράτησε πολὺ κι' ἡ ἀνοιξὴ ἦρθε ἀργά. Ἀτυχῶς λίγες μέρες τὴ χαρήκαμε κι' αὐτὴ. Ἐπίασαν οἱ καλοκαιριότητες ζέστες. Κι' ἦρθαν μαζί μ' αὐτές καὶ πολλὲς ἀρρώστειες τοῦ καλοκαιριοῦ.

Οἱ διδάσκαλοί μας μᾶς συμβουλεύουν καὶ οἱ γονεῖς μας ἐπίσης πὼς νὰ προφυλαγώμαστε ἀπ' αὐτές. Προσοχή λοιπόν! Ὅσο μὴ πληρώσουμε κι' ἄλλο φόρο στὴν ἀρρώστεια. Ἀρκετὰ ταλαιπωρηθήκαμε μὲ τὴν ἀσπληνική γρίπη τὸ χειμῶνα καὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ της τὴ ... μαγιάτικη, τὴν ἀνοιξή!

ΤΟΥΣ σεβαστοὺς μας διδασκάλους ποὺ ἀποχωρίζομαστε προσωρινά, λόγῳ τῶν διακοπῶν, εὐχαριστοῦμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά γιὰ τὸ τόσο ἐκποίησαν γιὰ τὴ μόρφωσή μας καὶ τὴν πρόοδό μας. Ὅσοι δὲ ἀπὸ μᾶς τελειώνουν τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο καὶ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ Γυμνάσιο τοὺς φιλοῦμε τὸ χέρι καὶ τοὺς δίνουμε τὴν ὑπόσχεση πὼς ποτὲ δὲν θὰ τοὺς ξεχάσουμε καὶ δὲ θὰ λησμονήσουμε τίς συμβουλές τους.

ΜΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ τοῦ σχολικοῦ ἔτους κλείνει καὶ ἡ Βιβλιοθήκη μας. Κουράστηκε κι' αὐτὴ νὰ ἐξυπηρετῇ τόσους πελάτες ἓνα ὁλόκληρο χρόνο καὶ ζητᾷ τὴν ἥσυχιά της... Πὼς νὰ τὴ βοηθῇ ὅμως ὅταν, κάνοντας προσκλητήριο γιὰ νὰ συγυρευτῇ ἂν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς — τὰ βιβλία τῆς — βρίσκονται ἐκεῖ, βλέπει πὼς λείπουν μερικά, γιὰ τὴν ὁρισμένη ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς μας ἔχασαν νὰ τὰ ἐπιστρέψουν; Θὰ τὴν ἀφήσουμε λοιπὸν ὅλο τὸ καλοκαίρι μὲ τὸ παράπονο; Δὲν τὸ πιστεύουμε. Γιὰ τὴν καὶ οἱ λίγοι ποὺ ἔδειξαν ἀδιαφορία θὰ τρέξουν νὰ τὴς ἐπιστρέψουν τὰ βιβλία ποὺ δανείστηκαν καὶ νὰ τὴς ποῦν μάλιστα καὶ ἓνα μεγάλο «εὐχαριστῶ».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τελείωσαν οι μελαγχολικές βραδύες τῶν Παθῶν. Τίς παρακολούθησα ὅλες μὲ θεία κατάνυξι. Σήμερα Μ. Σάββατο.

Ἐπικρατοῦσε μία σιωπὴ πού θά ἔφερνε τὴ μεγάλη χαρὰ.

Μὲ πόση ἀνυπομονήσια περιμέναμε ὅλοι νὰ νυκτώσῃ. Ἡ ἡμέρα ἦτο ἡλιόλουστη. Ὅλα παρουσιάουν διπλὴ χαρούμενη. Τὰ πουλιὰ πετοῦσαν ἀνέσυχον σάν νὰ αἰσθάνονταν καὶ αὐτὰ τὴν χαρὰ μας.

Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Τὸ ἀρνὶ σὲ μιὰ γωνιά μοσχομύριζε, ἡ μαγειρίτσα ἀπὸ ἐκεῖ μᾶς ἀνοίγει τὴν ὄρεξη, ὅλα ἦσαν καθαρὰ, ἀνδοστολισμένα. Ἀλλὰ καὶ τὰ κόκκινα αὐγά καὶ τὰ κολουρία δὲν μ' ἀφήναν νὰ ἡσυχάσω. Ὅλα μᾶς ἔδειχναν ὅτι περιμένουμε ἕνα μεγάλο καὶ χαρούμενο γεγονός.

Νύκτωσε. Ἡ ὥρα εἶναι 11. Ντάν-ντάν-ντίγκ-ντίγκ ἡ καμπάνα κτυποῦσε χαρούμενα.

Ὅλες οἱ πόρτες τῆς γειτονιάς ἀνοίγαν καὶ ἐκλείναν, τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν. Ὅλες οἱ αὐλὲς ἦσαν κατάφωτες. Ὁ οὐρανὸς ἔμοιαζε σάν παράδεισος· φεγγαβολοῦσε τόσο πολὺ ὅτι θὰ ἀστράπουν πού νόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ κατεβῶν ἀγγέλους. Καθαροὶ καὶ καλοντυμέντοι φτάσαμε καὶ ἐμεῖς στὴν ἐκκλησίαν κρατώντας τίς ἀσπρὲς λαμπάδες.

Στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας εἶχαν τοποθετηθεῖ τὴν μεγάλη ἐξέδρα καὶ οἱ πολυέλαιοι ἀστράφταν κατάφωτοι.

Σὲ λίγο σβήνουν τὰ φῶτα. Παντοῦ σκοτάδι. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ Ἱεροῦ βλέπουμε ἕνα θεῖο φῶς καὶ ἀκούμε τὴ βραχνή φωνὴ τοῦ πατῆ νὰ λέη: «Δεῦτε λάβετε φῶς».

Ἀκούγοντας τὸ θεῖο λόγο, ὁ νοῦς μου ἔτρεξε γιὰ λίγο στὴν ἐποχὴν πού ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς. Ἐφάντασθηκα τὴν θεία πλάκα τοῦ τάφου νὰ σηκώνεται ἀπὸ χέρια ἀγγέλων καὶ ὁ Ἰησοῦς νὰ πετᾷ στοὺς οὐρανούς.

Συνῆλθα ἀπὸ τὸν θόρυβο πού ἔκανε ὁ κόσμος γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ πάρῃ πρῶτος ἀπὸ τὴν λαμπάδα τοῦ πατῆ τὸ ἅγιον φῶς.

Ἐτρεξα καὶ ἐγὼ καὶ ἔφερα στοῖς γονεῖς μου τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τοὺς εὐχήθηκα «Χρόνια πολλὰ». Ὅλη ἡ ἐκκλησία γέμισε ἀπὸ φῶς. Οἱ παπὰδες μὲ τὰ λευκὰ ἱερά ἄμφια, μὲ τὸ εὐαγγέλιο στὰ χέρια καὶ μὲ τὴν χορωδία τῆς ἐκκλησίας ἀνεβήκανε στὴν ἐξέδρα καὶ ἀφοῦ διαβάσανε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως ψάλλανε ὅλοι μαζί τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Μὲ τίς λαμπάδες πάντα ἀναμένες καὶ εὐχόμενοι σὲ ὅλους «χρόνια πολλὰ» γὰρ γυρίσαμε στὸ σπίτι.

Στὴν πόρτα μᾶς περίμενε ἡ γιαγιά μου μὲ τὴν κουτάλα στὸ χέρι. Τῆς εὐχρηθήκαμε χρόνια πολλὰ καὶ καθίσασαμε στὸ τραπέζι. Φάγαμε τὴν μαγειρίτσα καὶ ἀφοῦ τσουγκρίσαμε τὰ αὐγά, ἱκανοποιημένοι πήγαμε νὰ κοιμηθῶμε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΣ
ΣΤ' τάξις ὁταξίου.

Πάσχα στὸ χωριό

—Χριστὸς ἀνέστη, χρόνια πολλὰ ἀκούγεται ἡ τρεμάμενη φωνὴ τοῦ Πατῆ — Λάμπουν.

—Ἀληθῶς ἀνέστη φωνάζουν οἱ χωριανοὶ κι' ὅλων τὰ πρόσωπα λάμπουν ἀπὸ χαρὰ.

Σὲ λίγο οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ γέμισαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς χριστιανούς. Καθ' ἕνας κρατώντας ἀναμμένη τὴ λαμπάδα τῆς Ἀναστάσεως, κατευθυνόταν πρὸς τὸ σπίτι του γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴν νύχτα τοῦ Πάσχα ὅπως συνήθίζεται σὲ κάθε ἑλληνικὴ γωνιά.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ χαράξῃ. Καὶ τὸ λάλημα τῶν πετεινῶν τὸ συνώδεναν σήμερον τραγοῦδια, ὄργανα, χαρούμενες φωνές.

Σὲ κάθε αὐλὴ φτωχοῦ ἢ πλουσιοῦ ἕνα ἀρνὶ γυρίζεται στὴ σούβλα πού ἡ μυρουδιά του σοῦ ἀνοίγει τὴν ὄρεξη.

Ἀρχισε τὸ μεγάλο γλέντι πού θὰ συνεχιζόταν μέχρι τὸ ἄλλο πρωῒν.

Ὅλα γελοῦν, ὅλα γιορτάζουν. Ἡ φύσις μὲ τὸ γιορτινὸ της φῶρεμα, ὁ ἥλιος μὲ τίς χρυσοκέντητες ἀκτίνες, τὰ πουλιὰ μὲ τίς πρωῒνὲς μελωδίες δίνουν στὸ χωριὸ μιὰ χαρούμενη ὄψη. Μὰ καὶ ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἔβαλαν πείσμα φαίνεται νὰ ξεπεράσουν τὴν ὁμορφίαν τῆς φύσεως.

Τὸ κέφι ἀνάβει. Σηκώνονται οἱ νέοι καὶ στήνουν χορὸ γύρω ἀπ' τὸ γέροιο ἐνθουσιάζονται κι' ἔρχεται στὰ χεῖλη τους ἕνα κλέφτικο τραγούδι. Οἱ νοικοκυρὲς δὲν ξέρουν ποιὸν νὰ πρωτοεὐχαριστήσουν. Κρασιὰ, νοικοκυρέτσι, αὐγά κόκκινα, τυρὶ φρέσκο ἀπ' τὴ στάνη καὶ ἄλλοι διάφοροι μεζέδες σερβίζονται σ' ὅλους. Οἱ δισκοὶ ἀδίζουν ἐνῶ ἡ ὄρεξις μεγαλώνει.

—Χριστὸς ἀνέστη χριστιανοὶ καὶ σὲ κα θένα ὁ Θεὸς νὰ χαρίσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ.

—Στὴν ὁργάνη σας χωριανοὶ καὶ ὅλοι χαροῦμενοι.

Ἡ ὥρα περνᾷ κι' ἦλθε τ' ἀπόγευμα καὶ τὸ κέφι συνεχίζεται ἐνῶ ἡ ὥρα περνᾷ.

τας φέρε τὴν νύχτα μὰ κανεὶς δὲν λείπει νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὴν πλατεῖα. Ὅλοι εἶναι κατευχαριστήμενοι. Τέτοια Πασχαλιὰ δὲν ξανάγινε λέν οἱ γέροιο ἐνῶ τὰ βλέφαρα μισοκλείνουν. Μὰ δὲν τὸ εἰσάγουν κάτω. Θέλουν νὰ ξαναγιορτάσουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ, νὰ ξαναζήσουν τίς Πασχαλιὰς πού ἦταν κι αὐτοὶ παλληκάρια.

Μὰ ἡ αὐγὴ διάζει νὰ δροσίση γὰ νὰ δώσῃ τέλος στὸ γλέντι τοῦ χωριοῦ. Κι ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι χαροῦμενοι γυρίζουν στὰ σπίτια τους.

ΙΣΜΗΝΗ Χ. ΦΕΙΛΗ
Τάξις Ε' 6)ταξίου

Τὸ πασχαλινὸ τραπέζι

Ὡ! τί ὁμορφο πού εἶναι στολισμένο τὸ πασχαλινὸ τραπέζι! Στὴ μέση εἶναι ἕνα καλαθάκι γεμάτο κόκκινα αὐγά. Στὴ σουπιέρα ζεστὴ-ζεστὴ ἡ μαγειρίτσα.

Στὴν πινατέλα ψημένο τὸ πασχαλινὸ ἀρνὶ μοσχομυρίζει. Γύρω - γύρω καθόμαστε ὅλοι χαροῦμενοι.

Τσουγκρίζουμε τὰ αὐγά καὶ λέμε:

«Χριστὸς Ἀνέστη. Χρόνια πολλὰ».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΠΑΒΡΑΝΟΥΗΣΗΣ
Α' Ἐξαιαξίου

Η ΠΑΠΑΡΟΤΝΑ

Ἡ παπαροῦνα εἶναι τὸ πιὸ ὁμορφὸ ἀγριολουλούδο.

Ἡ ἀγριοπαπαροῦνα εἶναι πολὺ εὐαίσθητο λουλούδι. Μᾶς εἶπε ἡ κυρία, ὅτι ὅταν εἶχαν σταυρωμένο στὸ Σταυρὸ τὸν Κύριον, ἔπεσε μιὰ στάλα ἐπάνω σὲ μιὰ παπαροῦνα ἄσπρη καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ βγαίνουν οἱ κόκκινες παπαροῦνες.

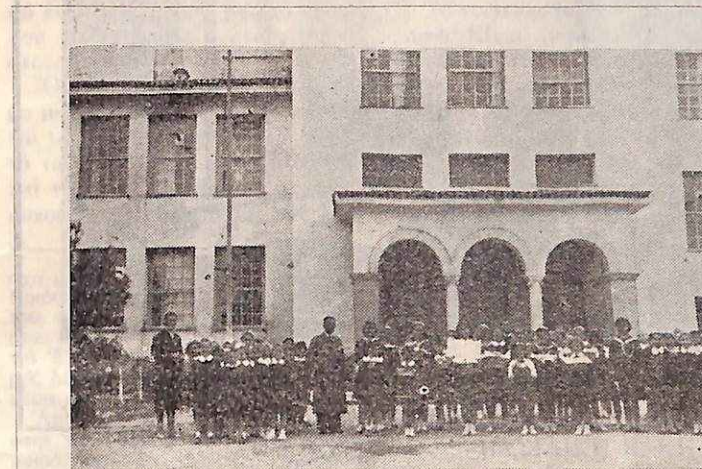
Σήμερα ἡ Κάτια μᾶς ἔφερε ἕνα μικρὸ κέτο παπαροῦνες.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΑΠΑΡΟΤΝΑΣ

Εἶμαι ἡ παπαροῦνα ἐγὼ μὲ τὸ κόκκινόν μου χρῶμα ὁμορφαίνω τὸ βουνὸ καὶ τοῦ λιβαδιοῦ τὸ χρῶμα.

ΑΜΑΛΙΑ ΠΑΚΤΙΤΗ
Α' Ἐξαιαξίου

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐξαιαξίου Προτύπου ξεκινοῦν γιὰ τὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν ἡ διδασκάλα καὶ Γαλάτεια Κου-νάβου καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος καὶ Ἀνδρέας Γκόγκος.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΜΑΣ

23 Ἀπριλίου. Φωνὲς ἀκούονται στὴν αὐλὴ τοῦ Σχολείου μας, γέλια, τραγοῦδια. Παντοῦ ὅπου γυρίσης δὲν θὰ δῇς τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ χαμογελαστά, ροδοκόκκινα προσώπια τῶν παιδιῶν.

Ὅπου κι' ἂν κοιτάξῃς θὰ ἀντικρύῃς τὴν παιδικὴ ἐκείνη ἀθώα ματιά, πού κίττι τοῦτῃ τὴν στιγμή σου κρύβει. Ὅχι δὲν εἶναι καθόλου κακὸ αὐτὸ πού δὲν σοῦ μαρτυρᾷ. Εἶναι μιὰ πράξις πού ἀξίζει ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας. Εἶναι ἕνα ξεχείλισμα καρδιάς πού συμπονεῖ, πού ἀγαπᾷ, πού θλίβεται ὅταν βλέπῃ ἀδέλφια τῆς νὰ πονοῦν.

—«Ὅ,τι θέλει ὁ καθένας ἄς δώσῃ: γλυκὰ, αὐγά, κολουρία, τσιγάρα», μᾶς εἶπε πρὶν ὁ κύριος Παπαζήσης τὴν προηγούμενη ἡμέρα.

Ποῦ ὅμως θὰ πηγαίναμε αὐτὰ ὅλα; Δίπλα στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου ὑπάρχουν ἄρρωστοι στρατιῶτες καὶ ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ τους, μακριὰ ἀπὸ τὴ μάνα τους. Τὸ ψημένο ἀπὸ τὸν πυρετὸ τους χεῖλι δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ τὴ γλυκεῖα λέξι «Μάνα», καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι:

μερικὰ παιδάκια νὰ τὰ κρατοῦν, ἐγὼ ἄλλα θὰ τὰ μοιράζανε.

Ξεκινήσαμε ὅχι μὲ χαρὰ μὰ μὲ κάποια λύπη καὶ μὲ βαρεὶα καρδιά. Ἦσυχα-Ἦσυχα ἀνεβήκαμε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια καὶ φτάσαμε σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα. Ἐκεῖ ψάλλαμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Μιὰ ομάδα παιδιῶν πηγαίνει πρὸς ἕνα δωμάτιο ἀσθενῶν γιὰ νὰ προσφέρῃ τὰ δῶρά της. Ἡμουν καὶ ἐγὼ στὴν ομάδα αὐτὴ. Μόλις μπήκαμε νεκρικὴ σιγὴ μᾶς ὑποδέχτηκε. Ἀπόλυτος ἥσυχία ἀπλωνόταν. Πῆρα ἕνα κολουρι, ἕνα πακέττο τσιγάρα, μιὰ σοκολάτα, δυὸ αὐγά, τὰ ἔβαλα σὲ μιὰ πετσέτα χάρτινη καὶ τὰ ἀπόθεσα στὸ τραπέζι ἐνὸς ἀρρώστου.

—«Περαστικά σας» τοῦ εἶπα.

—«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ κορίτσι μου» μοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιά-ρικὴ φωνή.

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ τότε κύτταξα. Ἦταν χλωμός, ὥς 27 ἐτῶν, μὲ χεῖλη ψημένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ, ἀλλὰ μὲ μάτια σπινθηροβόλα.

Ἀδελφοὶ τοῦ Ἑλέους πηγαίνετε εὐχόταν στοὺς διαδρόμους. Δώσαμε δῶρα σὲ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὸς πού δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ μποῦμε στὸ θάλαμό

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐξαιαξίου κοντὰ στοὺς ἀρρώστους στρατιῶτες μας.

τους. Μία ταμπελίτσα ἔγραφε ἀπ' ἔξω :

« Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος
(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως) »

Θὰ ἦταν πολὺ ἄρρωστοι αὐτοί. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξανασφίξουν τὴν γλυκεῖα μητέρα στὴν ἀγκάλη τους, ἂν τὰ μάτια τους θὰ ὑγρανθοῦν ἄλλη φορὰ, ἂν ἡ καρδιά τους ξανασκιρτήσῃ ἀπὸ χαρὰ !...

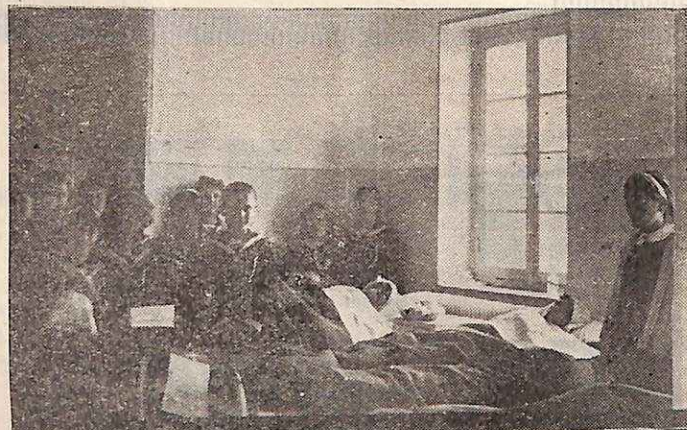
Σὲ λίγο κατεβαίναμε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Στάθηκα καὶ ψέλλισα μιὰ προσευχή πού τὴν ἀπηύθυνα μὲ θερμὴν πρὸς τὸν Πανδοτήρα Θεό :

— « Θεέ μου κάνε νὰ γίνουν καλὰ ὅλοι οἱ ἄρρωστοι στρατιῶτες μας καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὰ σπίτια τους, Ἀπ' αὐτοὺς θὰ βροῦν ξεκούρασι τὰ χιλιοροζιασμένα χέρια τοῦ πατέρα, τὰ πικραμένα χεῖλη τῆς μητέρας, ἀνακούφισι ἢ ἀδελφὴ. Καὶ συνέχισα νὰ κατεβαίνω τὰ σκαλοπάτια.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΛΑΜΟΥ
ΣΤ' Τάξις Ἐξταξίου

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Τετραταξίου καὶ τῶν Α' καὶ Β' Μονοταξίων σχολείων φωτογραφούμενοι μὲ τὰ δῶρα τους. Ἀριστερὰ τῶν μαθητῶν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας κ. Ἰωάννης Κοττίτσας καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Τετραταξίου κ. Δημ. Σακελλαρίου καὶ δεξιὰ ὁ δὴμιλος κ. Μ. Κουνάβος.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Τετραταξίου καὶ τῶν Μονοταξίων προσφέρουν τὰ δῶρα στοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου.

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Εἶναι 23 Ἀπριλίου 1953 ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Παιδιά ἀπὸ ὅλες τὶς τάξεις τοῦ Τετραταξίου καὶ τῶν Μονοταξίων συγκεντρωθήκαμε στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ πᾶμε νὰ προσφέρουμε ἀπὸ ἓνα δέμα στοὺς ἄρρωστους τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου ἢ « Ἀγάπη », γιὰ νὰ νοιώσουν κι' αὐτοὶ μιὰ χαρὰ καὶ νὰ ξεχά-

σουν τὸν πόνο τους γιὰ λίγο. Τὰ δέματα ἔχουν μέσα αὐγά, κουλούρια, πορτοκάλια, σοκολάτες κτλ τσιγάρα, ὅσα προωρίζονταν γιὰ ἄνδρες. « Ὅλα τὰ παιδιά κορίτσια καὶ ἀγόρια καθαρὰ καθαρὰ μὲ δυὸ δέματα ὁ καθένας στὰ χέρια, ξεκίνησαμε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο. Ἦταν μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ ἡμέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλανός. Τὰ πουλάκια πετοῦσαν στὸν ἀέρα χαρούμενα. Φθάσαμε στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἀνθόκηπος βρισκόταν στὶς δόξες. Οἱ πανσέδες εἶχαν φορέσει τὸ βελούδινο τους φόρεμα. Τὰ κρινάκια εἶχαν ὑπερστολισθῇ.

Μὲ φρονιμάδα μπήκαμε στὸ χῶλ τοῦ νοσοκομείου. Μία ἀτμόσφαιρα λύπης ἐπικρατοῦσε παντοῦ. Οἱ καλὲς καὶ περιποιητικὲς νοσοκόμες καὶ ὁ ἐπιστάτης, ἓνας κύριος μετρίου ἀναστήματος, μὲ καφέ ριγέ κουστούμι, μᾶς δέχτηκαν μὲ πολλὴ χάρὰ καὶ καλωσύνη. Στὸ χῶλ ψάλλαμε τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη ». Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνα ρίγος πέρασε ἀπὸ τὸ κορμί μας—τὴν σκηνὴ ἐκείνη ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω. Ἐνός γέρος προχωρημένης ἡλικίας ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἐνὸς θαλάμου μᾶς κοίταζε παραξενεμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κίτρινο καὶ στεγνόν. Τὰ μάτια του ἦταν βαθεῖα στὶς κόγχες. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν σὰν τὸ φύλλο. Ποιὸς ξέρει τί σκεπτόταν δταν μᾶς εἶδε ! Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ γυρίξῃ ὁ νοῦς του ! Θὰ σκεπτόταν ἴσως τὸ σπῆτι τοῦ ἢ τὸ χωριὸ τοῦ καὶ τὴν οἰκογένειά του μὲ τὰ παιδιά του. Πάσχα ὁ καυμένος μέσα στὸ νοσοκομεῖο !... Πόση λύπη ἀλὴ θεία ἐνοιῶθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ! Πά-

ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Προχθὲς μὲ μεγάλη χαρὰ περιμένα πὼς καὶ πὼς τὴν ὥρα πού θὰ ἐτοίμαζε ἡ μαμά μου τὸ κουτί πού θὰ πηγαίναμε στοὺς ἄρρωστους.

« Ὅλα τὰ παιδιά δώσαμε τὰ δῶρα μας. Κουλούρια, αὐγά κόκκινα καὶ τσιγάρα. Στὸ σχολεῖο ὁ κύριος τὰ τακτοποίησε νὰ εἶναι ὅλα ἴδια καὶ τὴν Τετάρτη πήγαμε στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Κουραμπά πού λέγε-

σχα μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του !... Ποιὸς ξέρει θὰ θυμῆθε τὰ νεῖατά του, πού τοῦ Ἁγίου Γεωργίου θὰ χόρευε στὴ μέση τοῦ χωριοῦ ὅλο λεβεντιά Ἑλληνική !... Καὶ τώρα !... γέρος δὲν μπορεῖ νὰ σύρῃ τὰ πόδια του μέσα στὸ νοσοκομεῖο !... »

Ἀφοῦ ψάλλαμε τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη » τρεῖς φορές μετὰ ἀρχίσαμε νὰ μοιράζουμε τὰ δέματα. Μοίρασαν πρῶτα τὰ παιδιά στοὺς ἄνδρες, μετὰ ἡμεῖς στὶς γυναῖκες. Ἐμπήκα σὲ ἓνα δωμάτιο ὅπου ἦταν δυὸ γριεὲς καὶ ἓνα παιδάκι. Ἐπῆγα σὲ μιὰ γριά πού ἦταν ἔως 70 ἐτῶν. Τὰ λίγα ἄσπρα μαλλιά ἔκαναν δυὸ λεπτὲς κοτσίδες πού τις σκέπαζε ἓνα μαῦρο μαντήλι. Τὸ μέτωπό της τὸ χαράκωναν πολλὲς ζαρωματιές. Τὰ χέρια της ἦταν ροζιασμένα ἀπὸ τὴ δουλειά. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κίτρινο. Τὰ μάτια της ἦταν βαθεῖα στὶς κόγχες. Τὴν πλησίασα σιγά-σιγά. Μέσα μου ἐνοιῶσα σὰν κάτι νὰ ἀλλάξῃ. Ἀκούμπισα τὸ δέμα στὸ μικρὸ ντουλαπάκι καὶ τῆς εὐχήθηκα νὰ γίνῃ γρήγορα καλά. Ἐνὰ δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ποιὸς ξέρει τί θυμῆθε ἢ γιαγιά. Θὰ θυμῆθε ἴσως τὴν οἰκογένειά της, τὰ μικρά καὶ χαριτωμένα ἐγγονάκια της. Θὰ θυμῆθε τὸν ἄντρα της, τοὺς συγγενεῖς της. Τί συγκίνησι ἀλήθεια. Ἀνάστασι μακριὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι της μέσα στὸ μικρὸ καθαρό τοῦτο δωμάτιο ἄρρωστη !... Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μοῦ εἶπε :

— « Ἐχω κι ἐγὼ, παιδάκι μου, μιὰ ἐγγονή σὰν καὶ σένα. Τὴν Ἑλένη. Εἶναι 12 ἐτῶν. Φέτος ἔκανα Πάσχα μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ τὴν Ἑλένη μου. Πότε θὰ τὴν ξαναδῶ. Καὶ ἓνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια της.

— « Μὴν στενοχωριέσαι, τῆς λέγω, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου θὰ γίνετε καλὰ καὶ θὰ ξαναῶτε πάλι τὴν ἐγγονή σας καὶ ὅλους τοὺς δικούς σας. »

Σὲ λίγο φύγαμε. Στὴν πόρτα ὅλες οἱ νοσοκόμες μᾶς εὐχαρίστησαν καὶ μᾶς εἶπαν πάντοτε τέτοιες ἡμέρες νὰ κάνουμε ἐπισκέψεις στὰ νοσοκομεῖα.

ΑΓΑΠΗ. Β. ΚΑΡΚΑΜΠΟΥΝΑ
Στ' 4)ξίου.

ταὶ « Ἀγάπη », γιὰ νὰ τὰ μοιράσωμε.

Τὸ νοσοκομεῖο ἔχει πολὺ ὠραῖο κήπο. Εἶναι μεγάλο καὶ καθαρό. Μπήκαμε στὸ διάδρομο καὶ ψάλλαμε τὸ « Χριστὸς Ἀνέστη ».

Μετὰ δώσαμε τὰ δέματα στοὺς ἄρρωστους. Τοὺς εὐχήθηκαμε χρόνια πολλὰ καὶ περαστικά τους.

Μᾶς εὐχαρίστησαν καὶ φύγαμε.

Πόσο χάρηκε ἡ μικρὴ μας καρδούλα ἀπὸ τὴν καλὴ πρᾶξι πού κάναμε στοὺς πονεμένους μας ἄρρωστους ! Καὶ πόσο φανήκαμε στὰ μάτια τους σὰν ἀγγελούδια πού σκορπίσαμε στὸ νοσοκομεῖο καλωσύνη καὶ ἀγάπη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΗΤΑ
Α'. Τετραταξίου

Ἄνοιξη

Ἐφθάσε ἡ Ἄνοιξη. Πέρασε καὶ ὁ πρῶτος μῆνας της.

Οἱ μέρες τῆς ἀνοιξὸς εἶναι ἡλιόλουστες. Ἡ ἀνοιξη εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἐποχὲς τοῦ χρόνου.

Ἦλθαν τὰ χελιδόνια, οἱ πελαργοὶ καὶ τ' ἀηδόνια. Ἡ ἀνοιξη μᾶς φέρνει καὶ δυὸ μεγάλες γιορτές : Τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν Λαμπρὴν μὲ τὰ κόκκινα τὰ αὐγά καὶ τὰ κουλούρια.

Ἡ λίμνη εἶναι σὰν λάδι. Τὰ βουνὰ, οἱ κάμποι, τὰ χωράφια, εἶναι γεμάτα δροσιά καὶ πρασιναδά. Ὅλοι χαίρομεθα τὴν Ἄνοιξη. Ὅλοι οἱ γύρω λόφοι εἶναι καταπράσινοι. Τὰ πράσινα καὶ κόκκινα λουλούδια μοιάζουν σὰν ἓνα πολύχρωμο χαλί.

Τὰ πουλάκια κελαῖδουν χαρούμενα. Τὰ δένδρα ἔβγαλαν τὰ φύλλα τους. Τὴν Ἄνοιξη πηγαίνουμε ἐκδρομές. Ἡ καλύτερη ἐκδρομὴ εἶναι νὰ πηγαίνης στὰ βουνὰ ἢ κοντὰ στὴ θάλασσα.

ΚΑΙΤΗ ΔΕΡΔΕΜΕΖΗ
Γ' Τάξις 4)ξίου

Πασχαλιάτικα δέματα γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο

Ἀπὸ χτὲς οἱ δάσκαλοι μας, μᾶς εἶπαν :

— « Ἀῦριο παιδιὰ ὅποιος ἔχει τὴν εὐχαρίστησι νὰ φέρῃ κάτι ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ τοὺς ἄρρωστους τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου ἢ « Ἀγάπη ».

Γιὰ τοὺς ἄρρωστους πού ἔκαμαν Πάσχα μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο τους σπίτι καὶ τοὺς δικούς τους !

Θὰ πᾶμε στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο πού εἶναι φτωχὸ ἀσθενεῖς !...

Σήμερα ἦρθα σχολεῖο !... Ὅλη ἡ τάξις μας εἶναι ἀναστατωμένη. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ πορτοκάλια, κουλούρια, σοκολάτες, μπισκότα, τσιγάρα, κ.λ.π.

— Γιατί ὅλα αὐτὰ ;

— Γιὰ μᾶς ;

— Ὅχι βέβαια !

Ἀλλὰ ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω θὰ τὰ πᾶμε στοὺς ἄρρωστους.

Δῶρα Πασχαλιάτικα !

Ἡ κυρία μας σὰν καλὴ μανούλα μᾶς χάρωσε σὲ παρέες γιὰ νὰ κάνουμε τὰ δέματα :

Ἄλλοι κόβουν κόλλες, ἄλλοι βάζουν κουλούρια, ἄλλοι αὐγά, καὶ τὰ ἄλλα πράγματα καὶ ἄλλοι τὰ δένουν.

Σωστὸ νοικοκυριό !

Νὰ ! Σὲ λίγο τὰ δέματα ἐτοιμάστηκαν.

Καὶ τί ὠραία καὶ πλούσια πού ἦταν !

Καὶ τί δὲν εἶχαν μέσα !

Κουλούρια, αὐγά πολύχρωμα, καραμέλες κ.λ.π.

Πόσο θὰ χαροῦν οἱ ἄρρωστοι δταν θὰ πᾶρουν τὰ δέματά μας !

Πόση χαρὰ ἔχομε κι' ἡμεῖς ὅλοι, γι' αὐτὸ πού ἐκάναμε σήμερα !

Τὸ ἴδιο ἔκαμαν ὅλες οἱ τάξεις τοῦ σχολείου μας.

Ἐπειδὴ δὲν μπορούσαμε ὅλοι νὰ πᾶμε, βγάλαμε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὴν τάξις μας, τὴν Βίκη καὶ τὸν Μεχάλακη.

Αὐτὸ ἔκαμαν καὶ οἱ ἄλλες τάξεις.

Αὐτοὶ λοιπὸν θὰ μοιράσουν αὔριο τὰ Πασχαλιάτικα δῶρα μᾶλὶ μὲ τοὺς δασκάλους μας καὶ θὰ μᾶς πούν τὶς ἐντυπώσεις τους.

Περιμένουμε λοιπὸν παιδιὰ τὰ νέα τους.

ΚΟΡΙΝΝΑ ΝΙΚ. ΔΕΜΠΕΣΗ
Β' 4)ξίου

ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΜΑΣ

Πολλές είναι οι ομορφιές και τα στολίδια των Ιωαννίνων. Και ανάμεσα σ' αυτά φαντάζει το πρώτο νησί που το χαϊδεύουν τα κύματα της ξακουσμένης Γιαννιώτικης λίμνης.

Εύκολο και εύχαριστο είναι το ταξίδι σ' αυτό. Δεν έχεις παρά να κατεβείς στην προκυμαία, να πάρεις την βενζινακάτο και σε δέκα πέντε λεπτά της ώρας βρίσκεσαι ανάμεσα στα κάτασπρα σπιτάκια του νησιού, κάτω απ' τα θεώρατα πλατάνια.

Πολλές φορές το έπαισκέφθηκα! Μά η τελευταία ανοιξιάτικη επίσκεψις σ' αυτό θα μου μείνη αξέχαστη.

Όσο να θανατώσω τα βαθύσκια πλατάνια της προκυμαίας, όσο να καμαρώσω το άγαλμα του Μοβίλη που με περηφάνια κυττάζει το Δοΐσκο τον Ιστορικό, ή βενζινακάτος ξανοίχτηκε στα γαλανά της λίμνης νερά. Ψάρια παγνίδιζαν δίπλα μας και γώ με το βλέμμα μου έρευνούσα τα βάθη της για να ανακαλύψω τα μυστικά τα περασμένα.

Το Νησί των Ιωαννίνων

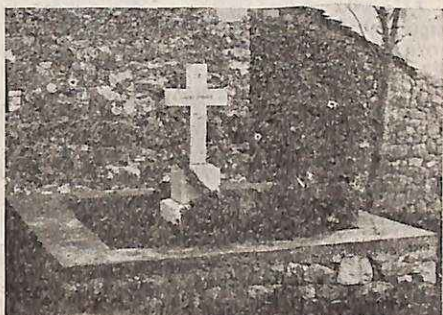
Δίπλα μου ή συντροφιά της βάρκας τραγουδούσε:

«Χίλια καντάρια ζάχαρι
θα ρίξω μέσ' την λίμνη
για να γλυκάνη το νερό
να πιη ή κυρά Φροσύνη».

Κι' ο νους μου πέταξε στα χρώματα του Άλη Πασά τα τυραννισμένα!

Ενώ ή ματιά μου πλανήθηκε πέρα στο κάστρο το έρειπωμένο και επιβλητικό. Άλλα νά, μπροστά μας δοθώνεται το γυμνό Μιτσικέλι, πράσινο τώρα καθρεφτίζεται στις λίμνης τα ήσυχα νερά. Και το νησί με τα καλάνια γύρω του φαίνεται σαν λόφος ξεκομμένος από το Μιτσικέλι την αγαλιά. Τώρα ή βάρκα μας σταματά στις μαρμαρένιες σκάλες του λιμανιού και τα σπίτια άσπρα, κατακάθαρα, σκεπασμένα μέσα στην πρασινάδα, πνιγμένα στο λουλούδι και στην ερώδα, σου δίνουν την εντύπωση ότι βρίσκεσαι σε κάποια

παρामυθένια της γής γωνιά. Στο προσήλιο δίχτυα άπλωμένα επιδιορθώνονται από ροζιασμένα χέρια και γερασμένα κορμιά ψαράδων, που όλη τους τη ζωή σβίζουν με τις ψαρόβαρκες την ξακουστή την λίμνη για να ψαρέψουν τους κυπρίνους και τα χέλια τα όνομαστά.

Ο τάφος του Α. Πάλλη στο Νησί

Ένα δρομάκι κάτω από τα πανύψηλα πλατάνια μās οδηγεί σ' ένα κορυμένο εκκλησάκι, που δίπλα του σώζεται ακόμη το σπίτι το ιστορικό, όπου το τέρας της Ήπειρου παρέδωσε την αίμοβόρα ψυχή του απ' το καντό μελίκι των στρατιωτών του Χουρσίτ Πασά.

Οι τρύπες στο πάτωμα ανοιχτές ακόμη αφήνουν να περάση ή ματιά μας στο έσωτε ρικό του δωματίου και ή φαντασία μας να έλξη το άγνωστο αίμα του Τυράννου στα πόδια της κυρά Βασιλικής.

Ένας άλλος άνηφορικός δρόμος μās φέρνει στη Μονή των Φιλανθρωπινών, στην ιερή τούτη γωνιά της θρησκείας και της σοφίας της Ελληνικής. Άνάμεσα στις άγιολογίες

φίρες του νομίζεις ότι πλανώνται οι σκιές των μεγάλων του Γένους διδασκάλων. Σου φαίνεται ότι άκούς τα προφητικά λόγια των διδασκάλων που συγκλονίζουν τα στήθη τα έλληνικά και εφτέρωναν την άποσταμένη έλπίδα στις δουλωμέ-

Ελληνόπουλα δεν φωτίστηκαν εκεί που με τη σειρά τους ύστερα φώτισαν άλλες σκλαβωμένες ψυχές, γιγάντωσαν την πίστη τους και τις έκαναν ικανές να σηκώσουν περήφανα το κεφάλι στον κατακτητή,

τώρα αναπαύεται στην αγαπημένη του πατρίδα.

Ταπεινός προσκυνητής και εγώ άφησα την παιδική μου ψυχή να λουοτή στα νάματα της θρησκείας και της πατρίδος που αναβλύζουν

Ψάρεμα στη λίμνη

νες ψυχές των ραγιάδων:

«Μη σκιαζεσθε τα σκότη!
Ή Λευτεριά σαν της αγγής
το φεγγαρόλο άστέρι
της νύχτας το ξημέρωμα
θα φέρη»!

Πόσες αλήθεια ύπηρεσίες προσέφεραν στο έθνος τα κρυφά αυτά σχολεία του Νησιού μας! Πόσα

ν' άρπάξουν τα όπλα και ν' αποτινάξουν τη σκλαβιά!

Στον περίβολο ενός τέτοιου σχολείου — μοναστηριού, είναι και ο τάφος του ποιητού Άλ. Πάλλη. Πέθανε στην ξενιτιά αλλά ζήτησε στη διαθήκη του να μεταφερθούν τα λείψανά του εδώ, Κι' έτσι

στον ιερό τουτο ιστορικό χώρο και μετά άφου χάσηκα τις άλλες του νησιού μας φυσικές ομορφιές ξαναγύρισα στα Γιάννενα πλημμυρισμένος από χαρά.

ΠΑΝΑΓ. ΦΛΩΡΟΣ

Ε'. 4/είου

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ήταν 1η Μαΐου πρωί. Ή πρώτη ά-
χτίνα του ήλιου με έφθινε στο κρεβάτι
μου. Σηκώθηκα! Βλέποντας την ήμερομη-
νία θυμήθηκα, πώς από χθές είχαμε ειπή
νά πάμε έξω. Ντύθηκα, έφαγα το
πρωινό μου και σε λίγη ώρα είμαστε μέ-
σα εις ένα αυτοκίνητο. Έκει ήταν και
άλλες δύο γνωστές μας κυρίες. Έφτάγαμε
έπειτα γιά νά πάμε στην θούση του Πασ-
σα.

Καθώς προχωρούσαμε θαύμαζα την φύ-
σιν, πού είχε στρωθή με ένα πράσινο
τάπητα. Όσο έφτανε το μάτι σου έδλε-
πες πράσινο. Μόνον πού κάι πού διακρί-
νοντο κάτι κόκκινα στίγματα. Ήταν πα-
ραφύνη.

Τό θέαμα ήταν μαγεία. Σάν νά έδλε-
πες ένα πράσινο χαλί με κόκκινα κεντί-
δια. Σέ μερικόνς άγροϋς έδλεπες πάρα
πολλά λουλούδια. Παντού λουλούδια.
Στά βουνά... στούς κάμπους... Γιατί ή
πρωτομαγιά είναι, τό σήμα της άνοιξεως,
της πραγματικής άνοιξεως με τά άνοιγ-
μένα κι λουλούδια.

Τά παιδιά φορούσαν στεφάνια. Τά α-
τοκίνητα στολισμένα με διάφορα άνθη.
Και όλο, οι άνθρωποι έτρεχαν νά πρού-
παντήσουν τόν Μάη, πού έρχόταν επάνω
στο άνθοστόλιστο άρμα του, πού τό έσε-
ρναν τά γλυκόλαλα χελιδόνια και ό ίδιος
σκορπούσε διάφορα άνθη. Μά μαζί με τά
άνθη σκορπούσε την χαράν και την εύ-
τυχία.

Πρωτομαγιά

Έφθασε ό τελευταίος μήνας της Ά-
νοιξεως πού είναι ό Μάιος.

Άπό την παραμονή έτοιμαζόμαστε γι-
ατί μάς είχε πη ό μπαμπάς ότι θά πάμε
στη Δωδώνη.

Την άλλη μέρα στίς έντεκα ξεκινήσα-
με.

Είχαμε πάρει μαζί μας κρέας, φρούτα,
τυρόπιτες, κεφτέδες κ.λ.π.

Πήγαμε έκει πού έστεκόταν τό λεωφο-
ρείο και περιμέναμε τούς άλλους με τούς
δποίους θά πηγαίναμε μαζί.

Όταν συγκεντρωθήκαμε όλοι ξεκινή-
σαμε.

Τραγουδούσαμε και προχωρώντας είδα-
με τά καταπράσινα λιβάδια κεντημένα
με χιλιάδες άγριολούλουδα, τά άσπρα
αρνάκια και τούς τσοπάνηδες πού τά φύ-
λαγαν ήσυχά—ήσυχά.

Τέλος φθάσαμε και είδαμε κάτi ανθρώ-
πους νά χορεύουν.

Στή θούση του Πασσα εύρήκαμε και
την υπόλοιπη συντροφιά μας. Έπειτα ό-
λοι συμφωνήσαμε νά πάμε στην Μονή
Βελλας. Έκει πέρα έτρεχαν γάργαρο νε-
ρό, πού έρχότανε από τό βουνό.

Έτρεχε σάν καταρράχτη και έπότι-
ζε τά λουλούδια του Μάη.
Εκεί στρώθηκα με
στο Μαγιάτικο χορτάρι. Φάγαμε και έπει-
τα κάναμε και μιιά βόλτα πρὸς τό βουνό.
Φτιάξαμε στεφάνι και μαζέψαμε άνοιξι-
νικά άγριολούλουδα.

Τότερα χαίρετήσαμε την αιδόρια έξο-
χήν και επήραμε τόν δρόμον του γυρι-
σμού. Άπ' έδω έβλεπες παραφύνη, άπ'
έκει μαργαρίτες!... Όλα μαρτυρούσαν
τόν έρχομό του Μάη. Και πάλιν τότε θυ-
μήθηκα πώς ό Μάης είναι, τό σήμα της
πραγματικής άνοιξεως, της άνοιξεως της
καρδιάς μας και της εϋτυχίας. Κι' αυτό
μάς τό μαρτυρεί και ένα ποίημα του Άγ-
γελου Βλάχου:

—Ήλθεν πάλε άνοιξις,
ήλθαν τά λουλούδια.—
Πράσινα ή γή φορεί
και άνθίζει, τό κλαρί
και παντού χαράς χοροί
και χαράς τραγούδια...

ΝΙΚ. Γ. ΚΟΤΦΑΛΙΩΤΗΣ

Δ' τάξις Έξεταξίου

“Τότερα πήγαμε στο άρχαίο θέατρο” ά-
νεθήκαμε μέχρι τά τελευταία καθίσματα
και ένας κύριος από τη συντροφιά έμεινε
στο κάτω μέρος όπου ήτο ή πλατεία και
μάς μίλησε σχετικά με αυτό.

Μου έκαμε έντύπωσι ότι ένδ μιλούσε
σιγά έμείς τόν άκούγαμε πολύ καθαρά.

“Όπως μου είπε ό μπαμπάς τά θέατρα
της αρχαιότητος έφημιζόντο εκτός των
άλλων και διά την καλή των άκουστικήν.

Μετά πήγαμε σ' ένα μέρος γεμάτο δέν-
δρα και λουλούδια και φάγαμε.

Τότερα βγάλαμε φωτογραφίες παίξαμε
και δέσαμε κοΐνα, κόψαμε λουλούδια χο-
ρέψαμε και τέλος γυρίσαμε στα σπίτια
μας εϋχαριστημένοι.

Ή Πρωτομαγιά είναι ή μοναδική γιορ-
τή των λουλουδιών πού έμεινε στούς Έλ-
ληνες.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΝΩΛΗ

Τάξις Δ' 4)ξίου

Τό πρωτομαγιάτικο στεφάνι

Σήμερα ή κυρία μας μάς είπε νά φτιά-
ξουμε από ένα στεφάνι πρωτομαγιάτι-
κο.

Θά νομίση κανείς ότι τό κάναμε με
άληθινά λουλούδια.

‘Αλλ’ όμως όχι! Θέλετε νά σάς πώ
τό μυστικό;

Είναι από πλαστίλιν... “Όταν τά τε-
λειώσαμε τά βάλουμε στο τραπέζι. Ήταν
πολύχρωμα σάν φυσικά. Τά κυττάξαμε
και θαυμάσαμε.

“Εγιναν τόσο ώραία όλα!”

Στό διάλειμμα πέρασε ό κύριος Καθη-
γητής των Καλλιτεχνικών.

Τά είδε και μάς είπε:

—Μαρόδο παιδιά! Αλλά είναι θαύ-
ματα!

Αυτό τό είπε χαρούμενος και μείς εϋ-
χαριστηθήκαμε πολύ.

“Όλα έγιναν ώραία σά νά ήταν με
φυσικά λουλούδια.

Πού νά πρωτοπάρη ή κυρία μας γιά
τό μουσείο της τάξης μας!”

Είπαμε κι' έμείς όλοι τη γνώμη μας
γιά τό καθένα.

Στό τέλος ή κυρία μας τά κράτησε ό-
λα και τά έβαλε στο μουσείο της τάξης
μας γιά νά μή παραπονεθή κανείς.

Καλό ήταν και τό δικό μου....

Μά των άλλων παιδιών μου φαινό-
ταν καλύτερα.

Άπ' όλα μου άρεσε της Τούλας γι-
ατί αυτή είχε άνάμεσα και πράσινα φύλ-
λα.

“Όσοι τό είδαν ένόμισαν πώς ήταν ά-
πό άληθινά λουλούδια.

Νά γιατί μου άρεσε πολύ αυτό τό
στεφάνι της καλής μου συμμαθήτριας.

Κι' έλεγα από μέσα μου:

Μαρόδο Τούλα!

Μάς ξεπέρασε όλος!....

ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΡΑΣΣΟΤ

Β' 4)ξίου

Πώς πέρασα την Πρωτομαγιά

Έμείς δέν πήγαμε πουθενά την Πρω-
τομαγιά. Καθόμουν στην πόρτα μου και
έβλεπα όλον τόν κόσμο νά κινηται και
έλεγα μέσα μου. Έγώ δέν θά πάω νά
φτιάσω στεφάνι; Τό μεσημέρι με
πήρε ό αδελφός μου και πήγαμε στην γι-
αγιά μας. Έκει παίξαμε και μαζέψαμε
πολλά λουλούδια μ' αυτά φτιάσαμε ένα
δρομφο στεφάνι. Ή γιαγιά μου είχε ε

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΜΑΔΙΑ

να ώραίο κήπο γεμάτον με όμορφα λου-
λούδια.

Μόλις γυρίσαμε στο σπίτι μας, έβαλε ή
μητέρα μας νά φάμε.

Τό άπόγευμα πήγαμε στόν Μώλο γιά
νά παίξουμε. Μόλις έπαιρνε νά βραδυάση
άρχισε ό άέρας. Ή λίμνη ήταν ταραγ-
μένη. Ένα κύμα ήλθε και κτύπησε τίς
πέτρες και λίγο νεράκι ήλθε στη μήτη
μου, σάν νά μου έλεγε : «Πάει πιά ό χει-
μώνας, τώρα γιά τελευταία φορά κτυπού-
με και μείς τίς πέτρες. Άπό τώρα και πέ-
ρα θά γαληνέψουμε». Όταν ό άέρας δυ-
νάμωσε, γυρίσαμε στο σπίτι μας.

ΕΤΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΠΛΑΤΣΙΚΑΣ

Β' τάξις Έξεταξίου

ΕΦΘΑΣΕ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Νάτην! Έφθασε ή Πρωτομαγιά! “Ο
λα είναι χαρούμενα. Τά λουλουδάκια
άνθισαν. Ή παραφύνη έδαλε τό ώ-
ραίο φορεματάκι της και είναι τώρα
έτοιμη και κάθεται καμαρωτή.

Τό έσράκι φυσά δροσερό και χαί-
δεύει τά λουλουδάκια πού τά κάνει νά
σκύβουν τά κορμάκια τους στη γή. Τά
κομπανάκια και οι φρέζες κρυφοτρα-
γουδούν με τό γλυκό τους στοματάκι.

Κουνούν τά φυλλαράκια τους και
πιάνονται χέρι—χέρι σάν νά χορεύ-
ουν. “Ο Μάιος θά είναι δροσερός.

Τά πουλάκια θά κελαϊδούν τά γλυ-
κά τους τραγούδια. Οι πεταλούδες εί-
ναι χαρούμενες, και φέρνουν βόλτα
στο όλόχρυσο άμάξι του Μάη.

Αύριο όλοι με χαρά και τραγούδια
θά ύπ:δεχθούμε τόν Μάη.

ΜΑΙΡΗ ΚΑΖΑΝΤΖΗ

Β' τάξις 6)ξίου

Ή Πρωτομαγιά

Ή Πρωτομαγιά είναι ή γιορ-
τή των λουλουδιών. Την Πρω-
τομαγιά όλος ό κόσμος πηγαί-
νει στις έξοχες και με τραγού-
δια μαζερεύει λουλούδια και κά-
νει στεφάνια. Με τά στεφάνια
στολίζουν τά σπίτια τους.

ΧΑΡΟΥΛΑ Μ. ΤΣΙΛΙΓΚΑ

Μαθήτρια Α'. Τάξεως

4)ταξίου (Ζ. Π. Α.)

Είναι βαθειά χαράματα. “Ο ήλι-
ος έτοιμάζεται νά άνεβή εις τό άν-
θοστόλιστο και όλόχρυσο άρμα του.
Έγώ ακόμη έκοιμόμουν, όταν άκου-
σα μιιά γλυκειά και πρωτάκουστη
μουσική. Γκλάννν ... γκλάννν ...
γκλάννν...

Άμέσως σηκώνομαι και τρέχω
στο παράθυρο και τί βλέπω; “Ο δρό-
μος ήταν γεμάτος από πρόβατα.

Μπροστά πήγαιναν δύο μεγάλα
κριαρία με μεγάλα κουδούνια πού
άντιλαλούσαν στην πρωτάκουστη
μουσική και όδηγούσαν όλο τό κοπά-
δι.

Τά περισσότερα ήταν κατάλευκα
και τά μαλλιά τους σερόνταν στο
χώμα. Περιπατούσαν άργά - άρ-
γά και κάπου - κάπου έσκυβαν γιά
νά άρπάξουν λίγη πρασινάδα.

Οί τσοπάνηδες κατάκοποι από
τόν πολύ δρόμο πηγαίνουν και αϋ-
τοι άργά - άργά άκουμπώντας στα
ραβδιά τους και προσέχουν τά πρό-
βατα νά μή σκορπιστούν.

Πίσω ένας γέρο- τσομπάνος, με
την βαρειά του κάπα στο ένα χέρι
περασμένη και με την ροζιασμένη
άγκλίτσα του στο άλλο περιπατά
σκυφτός και σκεπτικός.

Αίπλα του πηγαινε ένας γέρος
σκύλος με σκυφτό τό κεφάλι. Ή
σκέψη του τρέχει μακριά. Πόσα
χρόνια τώρα πάει κι' έρχεται πι-
στός φύλακας σ' άγαπημένο του
κοπάδι! Τάγα θά έήση νά έανανε
βή στα ψηλά βουνά ή είναι ή τελευ-
ταία του φορά!!!

Ή ίδια σκέψη βαρύνει και τόν
παλιό του σύντροφο. Τσομπάνος
και σκύλος γόνια τώρα άνεβαίνουν
και κατεβαίνουν άγνώριστοι σύντρο-
φοι στις κακοκαιρίες του χειμώνα
και στα λιοπύρια του καλοκαιριού.
Μαζί τώγνε τό ξερό τους ψωμί και
μαζί πίνουν τό δροσερό και γάρφα-
ρο νερό των ψηλών βουνών.

Ή ζωή των κοπαδιών της πατρί-
δας μας είναι διπλή.

Τό θηινόπνοο άφίρνουν τά άντα-
σιασμένα βουνά πού σε λίγα θά
ανεπαύων με γόνια και νά κατε-
βούν στην γόνιμη έστια βόσκουν
περισσότερη έσπία και τροφή.

Άσπρή παρόχη ή χειμώνας και
λουλούδια νά άνθισαν στα βουνά τά
δένδρα μπουμπουλιάζουν σ' άπαι-
ή φωνή του κούκου άκουστή τότε
τά καταπράσινα βουνά γεμίζουν
και πάλι από τούς ήχους των κου-

δουνιών, τά βελάσματα των προβά-
των, τά γαυγίσματα των σκύλων,
από τά σαλαγίσματα των βοσκών
και την γλυκόλαλη φλογέρα του
τσομπάνου.

Αυτό είναι τό αιώνιο ταξίδι των
κοπαδιών μας.

Τό καλοκαίρι στα βουνά και τόν
χειμώνα στούς κάμπους, όπως λέει
και ό ποιητής μας Κώστας Κρυ-
στάλης.

ΚΩΝ)ΝΟΣ Α. ΒΑΤΑΒΑΛΗΣ

ΣΤ' 6)ξίου

Τό χθεσινό χαλάζι

Έγώ λυπήθηκα όταν έροριξε χα-
λάζι, γιατί, θά χάλαγε τά λουλού-
δια. “Όταν έροριγνε χαλάζι, έγώ κα-
θόμουνα μπροστά από τό παράθυ-
ρο και κοιτάξα τό χαλάζι και ή μα-
μά μου έλεγε «φύγε Πόλα από
τό παράθυρο θά άστράψη τώρα».

Τό χαλάζι έμοιαζε σάν καρύδι.
“Ο δρόμος φαινόταν άσπρος από
τό χαλάζι. Τό χαλάζι κτύπαγε τά
δένδρα και έπεφταν τά φύλλα και
οί άντρες ήταν καταπράσινοι. Τό
χαλάζι έκανε μεγάλη καταστροφή
στα μπουστάνια. “Ο κύριος Γκόλας
έξυγίξε μιιά μπάλλα χαλάζι και ή
ταν δεκατρία δρόμα.

ΠΟΛΛΑ ΔΟΓΟΡΙΘΗ

Α' Έξεταξίου

Τό καναρίνι μας

Στό σπίτι μας έχομε ένα καναρί-
νι κλεισμένο σ' ένα κλουβί. Είναι
ένα πουλάκι μικρό με κίτρινο χρώ-
μα και πολύ ώραίο. Κελαϊδάει ά-
πό τό πρωί.

Τό αγαπάμε όλοι πολύ. Τό φρον-
τίζομε με λαχτάρα. Τίποτε δέν του
λείπει από τό φαγάκι του.

Τό νεράκι του είναι δροσερό.
Τό σπιτάκι του λάμπει από την κα-
θαριότητα.

Αυτό γιά νά μάς ευχαριστήσει
τίπι-τίπι πηδά, βγάζει από τά
σώματα τη μυτίτσα του και έπει-
τα κουνιέται στούς κρούους και άρ-
χίζει τό τραγούδι του τό γλυκό!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΥΦΑΝΤΗΣ

Α' 4)ταξίου

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΗΠΟΣ

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΗΠΟΣ

Σήμερα πήγαμε στο σχολικό μας κήπο με χαρές, με γέλοια, με τραγούδια και τα χέρια μας έτοιμα για να φυτέψουμε λουλούδια και λαχανικά.

Εκεί είδαμε και την πρώτη τάξη.

Κι' αυτή πήγε για την ίδια δουλειά. Τό χωμα ήταν κατάνερο και άσκαφτο.

Πήραμε σκαλιστήρια, τσάπες, και το

πού μάθαμε για τον κήπο μας και το μονομύρισα:

—Κηπάκι μου, κηπάκι μου.

Πώς θάσαι, στολισμένο με λουλούδια και εσώδιες θά είσαι φορτωμένο.....

—“Ολοι μας προσευχηθήκαμε στον Χριστούλη μας, να μᾶς εδωγάη τις Πα σχολιάτικες ημέρες τὸν κήπο μας, κι' ὅταν θὰ ἐπιστρέψουμε νὰ τὸν δοῦμε

Οι μοθηταὶ τῆς Ε' Τάξεως Ἐξαταξίου με τὸν διηλυδιόδοσκον κ. Γ. Ἐξαρχόπουλον στὸν σχολικὸν τὸν κήπο.

σκάψαμε για νὰ φυτέψουμε τὰ λουλούδια καὶ τὰ λαχανικά ποὺ εἶχαμε.

Στὸ σκάψιμο βέβαια μᾶς βοήθησε καὶ ὁ κηπουρὸς μας ὁ κύριος—Γιώργος.

Ἐκεῖνος στὸ τέλος με τὴ σάβρα ἴσωσε τὸ χῶμα καὶ τὸ χάραξε σὲ ἀντάκια.

Ἐκεῖ με τὴ σειρά ὅλοι μας, βάσαμε σὲ μικρὲς ἀποστάσεις κρεμμύδια, σκόρδα, φασόλια κ.λ.π.

Ἡ κυρία μας στὴ μέση τοῦ κήπου ἔκανε ἓναν κήλο.

Ἐκεῖ πάλι με τὴ σειρά μας, ὅλοι φυτέψαμε πανσέδες, βιολέττες, τριανταφυλλίες, γαρύφαλα, ντάλιες καὶ ἄλλα λουλούδια ποὺ δὲν τὰ θυμᾶμαι ὅλα.

Τώρα νὰ! τὸ κηπάκι μας ὠραῖο!

Στὸ μυαλό μου ἦλθε τὸ τραγούδι

πὸ ὠραῖο κι' ὅλα μεγαλωμένα.

Στὸν ὕπνο μου εἶδα τὸ κηπάκι μας σὰ ζωγραφιά.

Δὲ μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ σὰ ζωγραφιά καὶ σ' ἀληθινά.

Ὁ Χριστούλης μᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολὺ καὶ θὰ βοηθήσῃ νὰ γίνῃ ὁ κήπος μας ὠραῖος κι' ἐμεῖς ἀκόμη καλύτερα παιδιά.

ΤΖΟΤΑΙΑ Ι. ΧΡΙΣΤΟΓΙΩΡΓΟΥ
Β' 4)ξίου.

Ὁ λαχανόκηπος τῆς Γ'. Ἐξαταξίου

Πέρασαν λίγες ἑβδομάδες, ποὺ ἀρχίσαμε νὰ γινώσκουμε... λαχανοκηπουροί.

Νῆμαστε λοιπὸν με τὰ σκαλιστήρια καὶ τὰ τσιπιά. Τὸ κομμάτι ποὺ μᾶς ἔδω

σε ὁ κύριος—Γιώργος ὁ κηπουρὸς μᾶς ὑποδέχθηκε σηκώνοντας λίγα χωματάκια του.

Πρῶτα χρειάστηκε σκάψιμο για ν' ἀεριστῇ τὸ χῶμα. Ἐπειτα πότισμα για νὰ μπορέσουν τὰ φυτὰ μας νὰ δροσιστοῦν καθὼς καὶ νὰ τραφοῦν. Διότι τὸ νερὸ ποὺ ἀπορροποῦν οἱ ρίζες ἔχει μέσα του λωμένα διάφορα ἄλατα με τὰ ὁποῖα τρέφονται τὰ φυτὰ. Ἐπειτα βοτανίσουμε τὸν κήπο μας, θάγαμε δηλ. τ' ἀγοιόχορτα, για νὰ μὴ μᾶς ξηραίνουν τὰ λαχανικά μας.

—Πρέπει νὰ τὰ ξεριζώσουμε, γιατὶ τὰ ἄγρια αὐτὰ χόρτα εἶναι σὰν τὰ θηρία, μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος. Ἐμᾶς μᾶς φάνηκε δ. στεῖο αὐτὸ καὶ γελάσαμε.

Ὁ κήπος μας σὲ λίγο για εὐγνωμοσύνη, ποὺ τὸν περιποιηθήκαμε, θὰ δέσῃ τοὺς καρποὺς του: Τὶς κόκκινες ντομάτες, τὰ πράσινα φασόλια, τὰ τρυφερά κολοκυθία καὶ ἄλλα. Θὰ μᾶς δίνη ἐπίσης ὄγεια καὶ χαρά.

—Χμ!.. θὰ δῆτε ποὺ θὰ τὸν κάνουμε πὺδ ὠραῖο, ὅταν θὰ μπῆξουμε καλὰ μὲτα γύρω—γύρω, μᾶς λέγει ὁ δάσκαλός μας. Καὶ τοῦτα τὰ ἀναροχόμενα φασόλια θ' ἀνεβοῦν ψηλά. Ἔτσι ὁ κηπάκος μας θὰ γίνῃ σὰν πράσινο σπιτάκι. Τὰ καμὲνα ὅμως τὸ νανάκια (τὰ φασολάκια νά-νοι), ποὺ θὰ εἶναι ἀνάμεσα, θὰ μείνουν τοσοῦταίκα!

—Μπᾶ!.. μᾶς λείπουν μερικὲς τομάτες μᾶς εἶπε σήμερα ὁ δάσκαλος! Ἦθελα νὰ ξέρω ποῖος μᾶς τις ἔβγαλε. Θὰ φυτέψουμε ὅμως ἄλλες στὴ θέσι τους.

Κι' ἐγὼ, εἶπα μέσα μου:

—Τὶ μεγάλοι λήσταρχοι!

Μιὰ μέρα καθὼς ἔσκαβα, ὁ κύριος μοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶσαι καλὸς κηπουρὸς Ἐλενί-τσα.

Μὰ ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ γίνω κηπουρὸς κι' ἔτσι....

Τὸ λαχανόκηπό μας τὸν ἔχουμε χωρίσει σὲ τέσσαρες θραγιές. Ἡ κάθε ομάδα τῆς τάξεώς μας πήρε ἀπὸ μιὰ θραγιά—Ὅσοι δὲ μᾶδα θὰ περιποιηθῇ καλύτερα τὴ θραγιά τῆς, θὰ πάρῃ καὶ τὸ βραβεῖο τῆς κηπουρικῆς.

Τότε γοργὲς σκέψεις περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό μου: Τὶ βόσωνα καὶ κόπους περ-νᾶ ὁ κηπουρὸς για νὰ θγάλῃ τὸ ψωμί του! Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς δὲν εἶναι μικρὴ δουλειά. Σκάβεις καὶ ἰδρώνεις, ποτίζεις καὶ πάλι ἰδρώνεις.

—Ἐμπρός, δρόμο ἀν' ἐδῶ! ἀκούεται ὁ τραχὺς ἦχος τῆς καμπάνας τοῦ σχολείου

μας. Ἀρκετὰ για σήμερα. Ὁ ἰδρώτας βρέχει τὸ πρόσωπό μας. Ἀντίο κηπάκι. Τὸ ἀπόγευμα θὰ σὲ ξαναδοῦμε.

ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γ' Τάξις Ἐξαταξίου

Ἡ λίμνη τοῦ σχολικοῦ μας κήπου

Ἐμεῖς πήγαμε στὴ λίμνη μας. Ἐκεῖ εἶδαμε τὰ ψαράκια ποὺ κολυμποῦσαν, καὶ μιὰ πάπια ποὺ κολυμποῦσε καὶ ἤθελε νὰ μᾶς φύγῃ.

Ὁ κύριος—Γιώργος ἀνοίξε τὸν πίδακα καὶ ἔτρεχε πολὺ νερό.

Μιὰ δεσποινίδα μᾶς ἔδωσε ψωμί καὶ ρίξαμε στὰ ψαράκια.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Α' Ἐξαταξίου

Ὁ μικρὸς λαχανόκηπος

Νὰ ποὺ μᾶς ἔφθασε κι' αὐτὴ ἡ ὠραία μέρα, ποὺ ὁ κύριος—Γιώργος, ὁ κηπουρὸς τοῦ σχολείου μας, μᾶς ἔδωσε ἓνα μικρὸ κομμάτι για νὰ τὸν κάνουμε δικὸ μας κήπο.

Μὲ τὸν κύριό μας, λοιπὸν ἀπεφασίσαμε με τὸ κομμάτι αὐτὸ νὰ τὸ κάνουμε ἓνα μικρὸ καὶ ὁμορφὸ λαχανόκηπο.

Πρῶτα τὸν σκάψαμε ἀρκετὲς φορὲς για νὰ ἀεριστῇ τὸ χῶμα καὶ νὰ μποροῦν εὐκόλῃ νὰ κυκλοφοροῦν οἱ ρίζες. Ἐπίσης καθάρισουμε τὸ χῶμα ἀπὸ τὶς πέτρες. Τέλος τὸν χωρίσαμε σὲ τέσσαρες θραγιές καὶ ἡ κάθε ομάδα τῆς τάξης μας πήρε ἀπὸ μιὰ θραγιά. Στὴν κάθε θραγιά φυτέψαμε διάφορα λαχανικά.

Πηγαίνομε τακτικὰ στὸν ὁμορφὸ σχολικὸν κήπο ἢ για νὰ τὸν δοῦμε ἢ για νὰ κάνουμε μάθημα για τὰ διάφορα φυτὰ.

Πήγαμε καὶ σήμερα εἶχαμε νὰ πᾶμε ἀρκετὲς μέρες αὐτὴ τὴ φορὰ. Πόσοτὸν εἶχαμε ξεχάσει! Μὰ τί βλέπομε! Πόσο χαρὰ μεγαλῶσει τὰ λαχανικά! Τὰ κοί-εἶχαν μεγαλώσει καὶ δὲν πίστευα ταῖς, τὰ ξανακοίταξα καὶ δὲν ἦσαν τὰ στὰ μάτια μου. Τὶ ὠραῖα ποὺ ἦσαν τὰ στὰ μάτια μου! Τὰ πλατειὰ καὶ μακρουλά φασόλια! οἱ ντομάτες, οἱ κολοκυθίες, φύλλα τους! οἱ ντομάτες, οἱ κολοκυθίες.

Γιὰ τὸν λαχανόκηπό μας σκεφθήκαμε πρῶτα πολὺ καὶ ἔπειτα τὸν κάνουμε. Σκε-φθήκαμε λοιπὸν νὰ τὸν φράξουμε γύρω γύρω καὶ γι' αὐτὸ φυτέψαμε ἀναρριχὸ μενα φασόλια για νὰ ψηλώσουν κι' ἔπει-τα νὰ τὰ στηρίξουμε πάνω σὲ καλάμακα. Ἔτσι θὰ γίνῃ σὰν σπιτάκι χωρὶς στέγη καὶ ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά του. Μὲ-σα στὸ φασουλένιο αὐτὸ σπιτάκι θὰ εἶ-ναι ἄλλα λαχανικά: ντομάτες, φασόλια νάνοι, κολοκυθίες, κλπ. Τὶ ὠραῖα ποὺ

θὰ φαίνεται. Ἔτσι, περιποιημένος ὁ μικρὸς μας λαχανόκηπος!

Πόσο μεγάλη εὐχαρίστηση αἰσθάνομαι ὅταν μπαίνω μέσα καὶ ἀκούω τὸ ἀπαλὸ φύσημα τοῦ ἀέρα νὰ χαϊδεύῃ τὰ κατα-πράσινα φυτὰ κι' αὐτὰ νὰ κουνοῦν τὰ φύλλα τους σὰν νὰ χαιρετοῦν.

Ἀπὸ μέσα μου σκέπτομαι πὼς θάναί ὅ-ταν μεγαλώσουν καὶ θὰ κοκκινίσουν οἱ ντομάτες καὶ θὰ ὀρμιάσουν ὅλα τὰ λαχα-νικά, τὰ κολοκυθία, τὰ φασόλια καὶ ὅτι ἄλλο φυτέψουμε στὸν κήπο μας. Πόση ἱκανοποίησις θὰ νιώσουμε γι' αὐτό!

ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΡΝΕΛΗ

Γ' Ἐξαταξίου

Φυτέψαμε τὸν κήπο μας

Ἐμεῖς βγήκαμε ἔξω στὴν ἀλή με τὴν κυρία μας, καὶ ἐμπήκαμε στὴν γραμμὴ καὶ ἐπήγαμε στὸν κήπο μας. Ἐμεῖς φυτέψα-με πολλὰ ὠραῖα λουλούδια.

Ἦτοτε ἡ κυρία μας σὲ ὅλα τὰ παιδιά μᾶς ἔδωσε ἀπὸ ἓνα φασουλάκι καὶ τὸ φυ-τέψαμε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΗΜΟΓΚΙΝΗ

Α' Ἐξαταξίου

Οἱ μαθηταὶ τῆς Β' Τάξεως Τετραταξίου με τὴν διηλυσαν διδα-Ἄνθουσαν Γκωλέτη μπουστὰ στὸν κήπο τους.

ΓΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Σήμερα ὅλα τὰ παιδιά πήγαμε στὸν κήπο μας καὶ εἶδαμε διάφορα λουλού-δια. Πανσέδες, τριαντάφυλλα, μαργαρί-τες, γαρύφαλα, βιολέττες καὶ ἄλλα πολλὰ.

Τὶ ὠραῖα ποὺ εἶναι!

Στὸν κήπο μας ἔχουμε τὸ σῆμα τῆς Ἀκαδημίας με ὀλόασπρα γαρύφαλα.

Τὶ ὠραῖα ποὺ εἶναι τὰ γαρύφαλα, φαίνονται σὰν ἓνα ἄσπρο χαλί.

Οἱ πανσέδες ἔχουν πολὺχρωμα πέτα-λα. Στὸν κήπο μας ἔχουμε καὶ πολὺ-χρωμες βιολέττες. Οἱ τριανταφυλλίες ἔχουν κόκκινα τριαντάφυλλα, ὀξ, κι-τρινα, ἄσπρα καὶ πορτοκαλῖ. Τὶ ὠραῖο ποὺ εἶναι ὁ σχολικὸς μας ἀνθόκηπος με τὰ ὁμορφα λουλούδια του.

ΜΑΡΙΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗ

Α' Ἐξαταξίου

Ὁ κήπος τοῦ σχολείου μας

Στὸ σχολεῖο μας ἔχουμε ἓναν μεγάλον κήπο.

Εἶναι χωρισμένος σὲ τρία κομμάτια: Σὲ Δενδρόκηπο, σὲ Ἀνθόκηπο καὶ σὲ Λαχανόκηπο.

Κάθε τάξη παίρνει ἀπὸ ἓνα μικρὸ κομμάτι καὶ τὸ καλλιεργεῖ.

Σπέρνουν καὶ φυτεύουν διάφορα λα-χανικά ὁσπρία καὶ λουλούδια.

Ἡ τάξη μας στὸ κομμάτι τῆς φύτε-ψε λαχανικά καὶ ὁσπρία: σκόρδα, κρεμ-μύδια, κουνιά φακὲς καὶ φασόλια.

Ἐμεῖς τὸν καθάρισουμε ἀπὸ τὶς πέ-τρες καὶ ὁ κηπουρὸς τὸν ἔσκαψε καὶ τὸν φύτεψε.

Γύρω—γύρω θὰ φυτέψουμε διάφορα λουλούδια για νὰ δημορφῇ. Θέλομε ὁ κήπος μας νὰ γίνῃ ὁ πὺδ καλὸς καὶ ὁ πὺδ ὠραῖος ἀπὸ ὅλους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΧ. ΑΝΑΓΝΩ-ΣΤΟΠΟΤΑΣ.

Α' 4)ξίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΔΟΣΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΣΟΥΛΙ

Ένα από τα πιο πολύτιμα περάδια που στολίζουν την κορόνα της Ελλάδος και που λαμπυρίζει περισσότερο απ' όλα είναι το Σούλι. Το ήρωικό Σούλι, που γίγαντας ακλόνητος εκράτησε τον Άλχη - Πασά 13 χρόνια χωρίς να παρ-
θη.

Περιτριγυρισμένο από βράχους μοιάζει σαν ένα πελώριο φυσικό φρούριο. Πελώριοι βράχοι, κοφτοί σαν από μαχαίρι, σου φέρνουν Ύλιγγο. Άληθινά δάσος από βράχους μοιάζουν σαν γκρίζοι δράκοντες, έτοιμοι να πέσουν στη λεία τους. Μά δεν είναι μόνο το ύψος που σου προξενεί τον φόβο, αλλά και η άγριοι ή ύψις της φύσεως. Εκεί πέρα όλα είναι σκυθρωπά, γκρίζα και φοβερά. Τίποτε δεν γελάει. Τίποτε χαρούμενο. Βαδιά φαράγγια και η βουή του ποταμού που τρέχει σου φέρνει ανατριχίλα.

Η τοποθεσία αυτή πόσα δεν έχει ιδίη, πόσα δεν έχει περάσει! Πόσα δεν θυμάται από τα παλιά. Από τις δόξες που πέρασε...

Στον δέκατο έβδομο αιώνα μερικες οικογένειες Ήπειρωτών βοσκών βρήκαν προστασία μέσα εις τα φοβερά φαράγγια και τους κοφτούς βράχους του Σουλίου και συνήθισαν και ζούσαν εις τα τρομακτικά εκείνα μέρη. Αγάπησαν τον τόπο τους και δεν τον αποχωριζόταν. Σιγά - σιγά τα 4 χωριά έγιναν επτά και όλοι ζούσαν ειρηνικά.

Μά βρέθηκε μία πονηρή αλεπού, ένας αϊμοβόρος λύκος και η θέλησε να χαλάσει την ήσυχία των Σουλιωτών. Τό 1791 έξεστράτευσε έναντίον των μά οι Σουλιώτες ήταν Έλληνες και οι Έλληνες ξέρουν να αγωνίζονται για την ελευθερία των και να πεθαίνουν γι' αυτήν. Μέσα εις την καρδιά των Σουλιωτών έκαψε άσβεστος και συνεχώς δυνάμωνε ο πόθος για την ελευθερία.

Μέσα στις φλέβες τους τό αίμα κυλούσε γοργά ζεστό. Ο τόπος βοηθούσε τους Σουλιώτας για να πολεμούν και να αντιστέκονται. Μά τα στήθη των Σουλιωτών γινόταν τώρα κάστρα άτσάλινα και ο Άλχη - Πασάς έσπαγε τα μούτρα του επάνω τους. Όλοι σύντροφοι στο βόλι, αδέρφια στο μοίρασμα του ψωμιού κάτω από τις χονδρές νιφάδες του χιονιού, μέσ' την παγωνιά μπροστά στο μαύρο θάνατο,

Ένας Σουλιώτης πολεμιστής

μάντευε ο ένας τον πόθο του άλλου και όλοι μαζί ένωμένοι με μία καρδιά που είχε τους ίδιους κτύπους με μία ψυχή που αισθανόταν τί ζητούσε. Νίκη κι' ελευθερία. Όλοι είχαν πιάσει έναν τόπο για πόλεμο. Άλλος ένα βράχο, άλλος μία λαγκούβα.

Σωστοί άετοι στις άετοφωλιές τους. Τρεις μήνες, δλόκληρα μερόνυχτα στη γραμμή. Και όλοι πολεμούσαν για τό σπίτι τους, τό ψωμί τους για την ελευθερία τους.

Είχαν συνηθίσει να αποκοιμίζονται με τό σφύριγμα των σφαιρών, να ξυπνούν με τη βροντή του πυροβόλου, να μασσοούν ξερό ψωμί, να τρώνε την μπαρούτη με τις φρούχτες. Ήταν όλοι παλληκάρια διαλεχτά. Τα μούτρα τους μαύρα από την μπαρούτη δεν ξεχώριζες βράχο ή άνθρωπο. Όλα αυτά ήταν γλέντια για τους Σουλιώτες. Μά δεν έλλειπαν και οι γυναίκες. Η Δέσπω Μπότσαρη, η Τζαβέλα - να κι' άλλες πρώτες στο άναμμα του ντουφεκιού. Πότε κουβαλούν μπαρούτη και φυσέκια. Πότε πολεμούν για τους άνδρες. Τό σύνθημα όλων των Σουλιωτών είναι: «Ελευθερία ή θάνατος».

Τρεις φορές επιτίθεται ο Άλχης (1792—1800) μά τό Σούλι άπαρτο. Βρέθηκε όμως ένα συγαμερό φίδι, ένας καταραμένος προδότης και πρόδωσε τό Σούλι. Και οι Σουλιώτες πικραμένοι κάνουν συμφωνία με τον Άλχη να φύγουν από τον τόπο τους, την πατρική τους γή. Πικραμένοι έφυγαν νικημένοι όχι. Έδώ φαίνεται η άδούλωτη Έλληνική ψυχή. Με τί σπαράγμο ψυχής θα έφευγαν...

Μά ποιός θα ξεχάσει τό δολοκαύτωμα του Σαμουήλ που έδειξε τί θα πη Έλλην. "Αν κάποιος επισκέπτης περάσει από τον άτσαλένιο γίγαντα τό Σούλι μέσα από τό βαθύ φαράγγι που περνάει ο Άλχέρων, θα άκούσει κάτι γιγαντωμένες μά λυπητερές φωνές:

«Έχε γειά καϋμένη κόσμε, έχε γειά γλυκειά ζωή και σν δύστυχη Πατρίδα έχε γειά παντοτεινή.

Στην στεριά δεν ζει τό ψάρι ούτε ο άνδρας στην άμμουδιά κι' οι Σουλιώτισσες δεν ζούνε δίχως την ελευθερία».

Τό τραγούδι αυτό θα άκούγε - ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελίδα 15

ΟΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Τα καινούρια μου ρούχα

Είναι ένα Σάββατο απόγευμα του Άπρίλη. Εγώ και ο μπαμπάς μου κατεβαίναμε στην αγορά για να μου ψωνίσω ένα φόρεμα. Τι χαρά που είχα! Πήγαίνα γελαστή και χοροπηδηστή για να ψωνίσω τό φόρεμά μου. Στο δρόμο που πηγαίναμε ρωτάω τον μπαμπά:

—Μπαμπά να τό ξέρης.
—Τι να ξέρω;
—Νά. "Οτι θά μου πάρης ένα καλό καλοκαιρινό νάυλον φόρεμα και φουρώ.
—Νάτα μας. Θέλουμε και φόρεμα νάυλον, θέλουμε και φουρώ. "Η τό ένα ή τό άλλο.

Εγώ όμως χωρίς να χάσω και ρό του λέγω:
—Και τα δύο. Διότι για φόρεμα πηγαίνουμε και για να πετάη και λίγο χρειάζεται και τό φουρώ.

Σέ λίγο καταφέρνω τον μπαμπά μου να μου πάρη και τό φουρώ. Φθάσαμε επί τέλους σ' ένα κατάστημα και μπαίνουνε. Μόλις μπήκα με έρχεται ο καταστηματάρχης:

—Παρακαλώ, μάς λέει.
—Ένα φόρεμα νάυλον, θέλουμε.

—Μάλιστα. Τι χρώμα να είναι όμως;

—Τό χρώμα του να είναι σάξ.
'Ανοίγει ένα ντουλάπι και βγάζει ένα ρολό από τέτοιο ύφασμα.

—Ναι, τέτοιο θέλω, φώναξα.
Έκοψε ένα επτά πήχες, τό τίλιξε σέ ένα χαρτί και μάς τό έδωσε.

—Τώρα λέγω, στών μπαμπά μου τό φουρώ.

"Α! Και τό φουρώ. Τό θυμήθηκες!

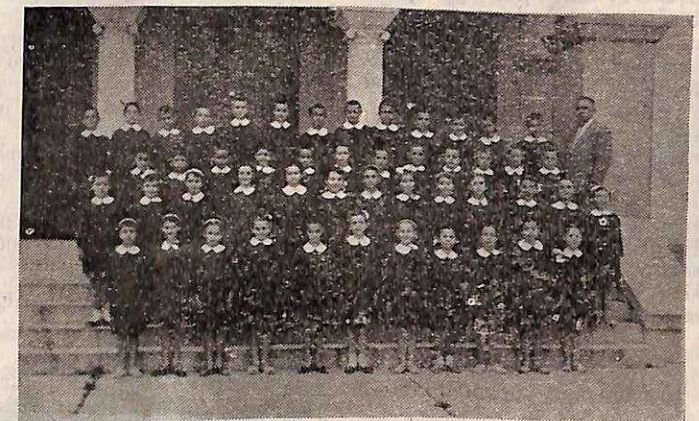
—'Αμ τί νόμισες. Σε όλο τό δρόμο τον νού μου στο φουρώ τον είχα.

—Λοιπόν, κύριε, λέγει στών καταστηματάρχη, θέλουμε και ένα φουρώ.

—'Αμέσως, λέει και τρέχει και μάς φέρνει ένα ώραίο φουρώ με δανδέλλες κλπ.

'Αφού τακτοποιήθηκε τό φουρώ τό πήραμε και φύγαμε.

Στό σπίτι που τό πήγαμε με περίμενε ή modίστρα. 'Ανοίξαμε τό χαρτί και βγάλαμε τό ύφασμα. Τό ά-

Οι μαθηταί της Γ' και Δ'. Τάξεως Τετραταξίου με τον διδασκαλόν των κ. Θρ. Βλαδίκαν.

πλώσαμε πάνω στο κρεβάτι.

—'Ωραίο είναι, μου είπε ή modίστρα μας.

—Μπά, καθόλου καλό, με πείραξε ο μπαμπάς μου.

Νά τό γυρίσωμε άμέσως να πάρωμε ένα τσιτάκι.

—Τι λές καλέ; 'Ας τό είχες και σν αυτό.

Εκείνη τη στιγμή ή modίστρα έκοψε τό ύφασμα.

—Μέ γειά σου, μου λέγει.

Επειτα άφού τό τούπωσε, μου έκανε την πρώτη πρόβα. Εκείνη την στιγμή, να σου και ή κυρά - Λενίσα.

—Χαίρετε, μάς λέγει.

—Καλώς την.

—Μπά, μπά, τί βλέπω αυτού; Καινούργια φορέματα, φουρώ. Καλέ τί ώραίο φόρεμα είναι!

—Φτύστο μη μου τό ματιάξης.

—Καλά ντέ, δε σου τό ματιάζω. Φτού, φτού να μη βασκαθή.

Σέ λίγες ήμέρες τό φόρεμα ήταν εν τάξει. Τό έφερε μία κοπέλα της modίστρας. Τί ώραίο που ήταν.

Είχε δύο φιογκάκια στούς ώμους και μπροστά φου - φου.

Ήταν Κυριακή όταν τό φόρεσα. Πήγαίνα καμαρωτή καμαρωτή με τό καινούργιο μου τό φόρεμα.

ΜΑΡΙΑ Α. ΓΑΛΙΩΤΟΥ
ΣΤ' 6) ξίου

Τό τελευταίο χιόνι

"Α! τί ξαφνικό σήμερα! Σάν ξύπνησα κοιτάζω έξω και τί να δώ! Τό βουνό Μιτσικέλι κάτασπρο - κάτασπρο κάνει την τελευταία του εμφάνιση με τό χιόνι στις κορυφές του. Πηγαίνω τρέχοντας στη σύμπα και αρχίζω παραπονιάρικα να λέγω: Σόμπα μου, σομπούλα μου!

—'Αγ! τί ξαφνικό σήμερα αυτό τό χιόνι! λέγει ή μητέρα μου.

—Είδατε μητέρα που θέλατε να βγάλετε τη σύμπα;

—Σέ λίγο θα μπη ή Μάνης και ακόμα να χιονίξη. 'Επειτα εντόθη κα καλά και κατέβηκα στον κήπο του σπιτιού μου. Καθώς εξήταξα με προσοχή τα λουλουδάκια μου είπα από μέσα μου: «Θά είναι άσρα γε τό τελευταίο αυτό τό χιόνι».

Εα φνικά από τον κήπο άκουσα κάποιον να γασμουριέται και να τεντώνεται. Κατάλαβα τότε πως ήταν ο μπαμπάς μου.

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

Τρέχω γοηγορα για να του πω τό ξαφνικό νέο. Μά τί βλέπω! ο μπαμπάς είχε σηκωθεί και έκοίταζε με περιέργεια στο βουνό. Σάν μπήκα μέσα μου είπε μουρμουρίζοντας: «'Ελπίζω να είναι τό τελευταίο χιόνι!».

ΟΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Θ ΚΗΠΟΣ ΜΟΥ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Εγώ στο σπίτι μου έχω έναν κήπο. Ω! πόσο άσχημος ήταν τον χειμώνα που δεν είχε λουλούδια! Έπεριμένα με λαχτάρα την Άνοιξη να έρθει να τον στολίσει με το πράσινο και πολύχρωμο φρόρεμά της.

Και νά ήρθε η Άνοιξη! Έστόλισε τον κήπο μου και τον γέμισε μυρωδιά.

Η λεμονιά έβγαλε τα άσπρα της άνθη και ντύθηκε σαν νυφούλα.

Τα σκυλάκια μόλις άνοιξαν τα μάτια τους. Η άσπρη ή τριανταφυλλιά ή οποία κάνει πολύ μικρά τριαντάφυλλα, έβγαλε το νυφικό της.

Τα δόλοσπρα γαρυφαλάνια

Τα γαρυφαλάκια μυρίζουν πολύ ωραία. Εγώ στο σπίτι μου έχω πολλά άσπρα γαρυφαλάνια.

Μιαήμερα μάζεψα ένα μπουκέτο γαρυφαλάκια και τα πήγα σε μία γιορτή.

Ο κηπουρός μας τα έχει φυτέψει τόσα καλά, που μοιάζουν από μακριά σαν ένα χαλί άσπρο.

ΕΤΤΥΧΙΑ ΚΟΕΝ

Α' 6)ξίου

Η σημερινή γυμναστική

Σήμερα ή τάξη μας έκαμε γυμναστική. Συνταχθήκαμε γρήγορα - γρήγορα, σε δυο ζυγούς και βαδίσαμε λεβέντικα. Τότερα σχηματίσαμε κύκλο και γυμναστήκαμε κάνοντας ζωηρές κινήσεις με το όμορφο τραγούδι του γεωργού. Μετά διδαχθήκαμε μία καινούργια άσκηση κι ύστερα ή κυρία μας μάζεψε να φτιάξουμε πάλι τους ζυγούς μας.

Τώρα θ' άρχιζε το παιχνίδι... Μάθαμε ένα καινούργιο παιχνίδι, που έμένα μου άρεσε πολύ. Νά πως ήταν:

Όλα τα παιδιά άνοιγαμε τα πόδια μας κι ένα τόπι περνούσε κάτω απ' αυτά. Το παιχνίδι άρχιζε. Το τόπι περνάει κάτω από τα πόδια των παιδιών. Φωνές, κακός. Έγώ γελοῦσα με την καρδιά μου. Στους δύο ζυγούς άρρηγοί ήταν ή Άγαθούλα κι εγώ. Σε λίγο ο πρώτος ζυγός της Άγαθούλας, νίκησε. Τι φωνές ήταν εκείνες... Ν-ι-κη-ται, ν-ι-κη-ται, φώναζε όλος ο ζυ-

Οι τριαντάφυλλες έβγαλαν και αυτές τα φρορεμάτα τους.

Άλλες έβγαλαν το κόκκινο φρόρεμά τους, άλλες το ρόζ, άλλες το άσπρο και άλλες το πολύχρωμο. Με τόσα λοιπόν λουλούδια πως νά μην ευωδιάζει ο κήπος μου!

Γιά νά μην μαραθουν τα λουλούδια, εγώ σαν καλή νοικοκυρά πρέπει νά τα ποτίζω. Τι όμορφος και γαριτωμένος είναι ο κήπος μου! Άχ! Θεέ ποσο - ποσο που άρδεει αυτό το πλασματάκι σου.

ΦΩΤΕΙΝΗ Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Δ' Τάξιν Έξαταξίου

γός. Έμεις στο ζυγό μας είχαμε μερικά παιδιά άπρόσεκτα και χάσαμε. Άς είναι άλλη φορά θά προσπαθήσουμε νά θυγουμε έμεις νικηταί. Όταν τελειώσαμε, άνεβήκαμε στην αίθουσα μας νά ξεκοχρασθούμε.

ΑΙΚΑΤ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Β' Τάξιν Έξαταξίου

Η επίσκεψιν στον κήπο μου

Μόλις γύρισα από το σχολείο έφαγα με όρεξη το φαγητό μου και έπήγα νά δω τον κήπο μου.

Ο κήπος μου είναι σε μία γωνία από τον τοίχο που είναι γύρω - γύρω από το σπίτι μου.

Έκει έχω φυτέψει μικρά λουλουδάκια και έσπερα από λινάρι. Τα λουλούδια μου δεν άνθισαν ακόμη αλλά έχουν φύλλα.

Μέ άγωνία περιμένο ποτε νά φυτρώσει το λινάρι, νά άνθίσουν όλα τα λουλούδια μου και νά τρέχουν σ' αυτά οι μέλισσες και οι πεταλούδες που είναι οι επισκέπτριες των λουλουδιών.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΩΖΙΟΣ

Α' Τάξιν 4)ξίου

Πως πέρασα την Κυριακή

Την Κυριακή πήγαμε με τον μπαμπά μου στο σπίτι του θείου και έπαιξα πολύ ώρα με τα ξαδερφάκια μου.

Στον κήπο του θείου τρέξαμε πολύ, παίξαμε τόπι, και μου έδωσαν γλυκό. Παίξαμε και με τα μαξιλάρια και ή υπηρέτρια μάζεψε παραμύθια.

ΓΕΩΡΓ. ΑΛ. ΖΗΚΟΠΟΥΛΟΣ

Α' 6)ξίου

Τό πάθημά μου

Πρωτ-πρωτ άκούσθηκε ή γλυκειά φωνούλα της μητερούλας μου νά λέγει:

—Σήκω, Εὐθαλίτσα, είναι ή ώρα για το σχολείο. Άμέσως σηκώνθηκα με μεγάλη χαρά κι έτοιμάσθηκα. Πήρα την σάκκα μου κι έξεκίνησα. Στο δρόμο περιμένα το άστικό. Νά, έφθασε σε λίγο και μπήκα μέσα. Την σάκκα μου την άφησα πίσω από την θέση που καθόμουν. Όταν έφθασα στο σχολείο έκατέθηκα, αλλά χωρίς τη σάκκα μου. Ένας συμμαθητής μου, μου λέγει: «Πού είναι ή σάκκα σου;»

—Άχ! ξεφώνισα εγώ, την ξεχάσα στο άστικό. Άρχισα νά τρέχω σαν τρελή πίσω από τ' αυτοκίνητο. Μπροστά τ' άστικό, πίσω εγώ. Άλλά σε λίγο το έχασα από τα μάτια μου. Στάθηκα τότε έξω από ένα κατάστημα και περιμένα κλαιόντας, νά γυρίση το άστικό. Έπι τέλους το αυτοκίνητο ήλθε και πήρα τη σάκκα μου.

Όταν έπήγα στο σχολείο είχα άονήσει. Είπα στην τάξη μου το πάθημά μου και όλοι γέλασαν με την άφηρημάδα μου.

ΕΥΘΑΛΙΑ ΒΛΑΧΟΥ

Β' Τάξιν 6)ξίου

Οι τριανταφυλλίες

Στον άνθόκηπο του σπιτιού μου, έχω πολλές τριανταφυλλίες.

Έχωρίζουν από όλα τα λουλούδια. Είναι τώρα όλες άνθισμένες και είναι πολύ όμορφες. Έμένα με μάγεψε πολύ, ή κόκκινη τριανταφυλλιά. Τα τριαντάφυλλα της μοιάζουν σαν ψεύτικα.

Κάθε μέρα την καμαρώνω και την θαυμάζω. Μία μέρα θέλησα νά κόψω ένα τριαντάφυλλο. Ένα άγκάθι της όμως μου τσίμπησε το δάκτυλό μου.

Μέ δάκρυα έτρεξα στην μαμά μου και της έδειξα το ματωμένο δάκτυλο.

Η μαμά μου τότε μου είπε:

—Τι άγκάθια τί πολλά!

στο μικρό χεράκι.

Το ποίημα για το παιδί και το τριαντάφυλλο.

ΡΕΑ ΤΖΙΝΗ

Α' Τάξιν 4)ξίου

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΑΡΧΟΝΤΙΚΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΝΩΝ

Μία ακόμη από τις όμορφες της πόλεως μας είναι και τα παλιά άρχοντικά σπίτια που έχει. Υψώνονται άγέρωχα, υπέρφανα χωρίς νά λογαριάζουν το καιρό τα χτυπήματα.

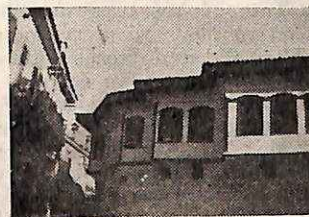
Τα άρχοντικά σώζονται από τον

γεθος. Είναι τεράστια. Υπάρχουν μακριοί διάδρομοι και πλατείες σάλες που για νά τις διασχίσης χρειάζεσαι άρκετό χρόνο.

Όσο για την επίπλωσι είναι κι αυτή, σαν το σπίτι, παλιά. Μ' όλες τις άνέσεις της έποχής εκείνης. Θά δής μία ντουλάπα ξύλινη, ένα σιδερένιο κρεβάτι, ένα μπαούλο, ένα μακρύ τραπέζι και γλάστρες από φουντωτή πρασινάδα. Σ' άλλο δωμάτιο θά δής σκαλιστές πολυθρόνες, σκαλιστούς κάρινους μπουφές με κηροπήγια

μα του σπιτιού ξεκινά μία γέφυρα - δωμάτιο, υψώνεται υπέρνω του δρόμου και τελειώνει στην άλλη άκρη όπου ύπάρχει ο κήπος του σπιτιού.

Όταν μπλίνης μέσα σ' αυτά τα σπίτια μεταφέρεσαι στην παλιά εκείνη

Φωτογρ. κ. Δημ. Σαλαμάγκα

καιρό της Τουρκοκρατίας. Και έπειδή κτίστηκαν την έποχή εκείνη έχουν και τα παράξενα σχέδια των Τούρκικων σπιτιών. Είναι ψηλά, με πολλά μεγάλα παράθυρα στη σειρά παλαιού τύπου. Επίσης έχουν πολλές πόρτες που οι περισσότερες απ' αυτές μοιάζουν με μεγάλες καμάρες. Έχουν πέτρινες σκάλες χωρίς κάγκελα στο έξω μέρος του σπιτιού. Σκεπάζονται από κεραμίδια.

Μόλις περάσης τη θύρα βρίσκεις ένα χώλ, που σήμερα θά το λέγαμε βεράντα, και από εκεί άρχίζουν οι πόρτες και οι διάδρομοι που οδηγούν στα δωμάτια. Τα δωμάτια δεν είναι όπως τα σημερινά, κανονικά σε μέ-

Φωτ. κ. Δ. Σαλαμάγκα

και παλιά καρέ. Καρέκλες παλαιού τύπου και μεγάλα φώτα.

Τέτοια σπίτια υπάρχουν άρκετά στην πόλι μας. Ένα από αυτά είναι και του κυρίου Ίωαννινίδη. Αυτό έκτός από τα τεράστια δωμάτια, την επίπλωσι και τα άλλα χαρακτηριστικά των παλαιών άρχοντικών, έχει και άλλο παράξενο. Από το δεύτερο πάτω-

Φωτ. κ. Δ. Σαλαμάγκα

έποχή. Γυρνούν στο μυαλό σου στιγμές λησμονημένες από την ένδοξη ήπειρωτική ιστορία. Άλλες φορές σου πιέζουν την καρδιά με τη σκοτεινιά των δωματίων τους και νομίζεις ότι ζής εκείνη την τρομερή περίοδο της σκλαβιάς.

Τα άρχοντικά δίνουν ξεχωριστή όμορφη στην ήπειρωτική πρωτεύουσα. Είναι ένα από τα πολλά στολίσια της. Δείχνουν ακόμα τον πλούτο και την άκμή της πόλεως τα παλιά χρόνια. Είναι τα λείψανα μιας τέχνης ήπειρωτικής γ' αυτό και πρέπει νά ληφθούν φροντίδες για τη διάσώσή τους.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
ΣΤ' τάξιν Έξαταξίου.

ΤΟ ΣΟΥΛΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από την 12η σελίδα

ται πάντοτε και θά κάνη πάντατε κάθε Έλληνική καρδιά νά συγκινήται. Είναι το τραγούδι των Σουλιωτισσών που προτίμησαν —στο βράχο του Ζαλόγγου— νά πέσουν με το παιδί τους στην άγκαλιά στο σκοτεινό βάραθρο, στην μαύρη άγκαλιά του θανάτου παρά νά πέσουν στο Τούρκικο άσκέρι που πλησίαζε. Με ήρωισμό θά έπεφταν στο βάραθρο, με το τραγούδι στα χείλη και με τον χορό. Αίώνια θά ζή εις το νού των Έλλήνων ή εικόνα αυτή...

Έτσι οι Σουλιώτες, έγραφαν με χρυσά γραμμάτια το όνομά τους στην ιστορία.

Το Σούλι τώρα δεν είναι το άπλό, άγριο Σούλι, είναι φωτολουσμένος τόπος ήρωϊκός που σαν δάδα φωτίζει όλόκληρο τον κόσμο και δείχνει τι λέγεται Έλλην.

Δείχνει εις όλους πως πρέπει νά

Τα λουλούδια του κήπου μας

Στο σχολικό μας κήπο έχουμε πολλά και διάφορα λουλούδια.

Στον κήπο μας έχουμε γαρυφαλάκια, μαργαρίτες, πανσέδες και τριαντάφυλλα. Ο κηπουρός φύτεψε τα γαρυφαλάκια τόσο πολύ όμορφα, που σχηματίζουν το σημά του σχολείου μας.

Οι πανσέδες καμαρώνουν σαν νά είναι βασιλιάς και βασίλισσα. Τα τριαντάφυλλα έχουν χρώμα ρόζ, κίτρινο και κόκκινο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΜΑΛΟΣ

Α' 6)ξίου

πολειά κανείς για την ελευθερία. Οι Σουλιώτες πέθαναν αλλά δεν ξεχάστηκαν και δεν θά ξεχαστούν. Θά ζουν αιώνα στις Έλληνικές καρδιές.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΜΑΝΔΕΛΗΣ

Στ' Τετρατάξιου

Η Έθνική Τράπεζα

Νά ή ώραία Έθνική Τράπεζα! Όλη είναι τοιγυρισμένη από λογιστά - λογιστά λουλούδια. Τριαντάφυλλα, βιολέττες, μαργαρίτες και άλλα όμορφα λουλούδια. Κάθε μέρα όταν γυρνάω από το σχολείο, τά βλέπω. Και χθες όταν γύρισα πάλι τά είδα όμορφα και καμαρωτά. Προπαντός τα τριαντάφυλλα.

Ήταν τόσο όμορφα... που νά φαντασθώ... Κατόπιν κάθησα εκεί στο ντουβάρκι, και τά κοιτάξα με περιέργεια, και έλεγα από μέσα μου. Άχ! νά ήμουνα κι εγώ τριαντάφυλλο. Και νά πετούσαν από πάνω μου οι όμορφες πεταλούδες. Άλλά θς είναι... καλίτε-ρα που είμαι κοπελίτσα. Έχω τα όμορφα καστανά μαλλάρια μου, και τά μαύρα τά ματάκια μου. Έτσι πήγα στο σπίτι μου, για το όμορφο φαγητό μου.

ΑΘΗΝΑ Γ. ΒΑΛΑΟΤΡΗ

Τάξιν Β' 6)ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Στην 'Αγία Τριάδα

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

Σήμερα πήγαμε εκδρομή στην 'Αγία Τριάδα με την μαμά μου και τη θείτσα μου.

Πόσο όμορφη ήταν η έξοχή! Η 'Ανοιξη είχε στολίσει την γη με διάφορα λουλούδια.

Τι ωραία χρώματα πού είχαν! 'Ασπρα, σάξ, κίτρινα, μώβ και κόκκινα.

Δέν χόρταιναν τα μάτια μου να τα κοιτάω και να τα θαυμάζω. Μου έμοιασε ή γη σαν ένα όμορφο γεφυρωμένο χαλί. 'Αναπνεύσαμε τον καθαρό αέρα από τα πεύκα του βουνού.

Όταν φθάσαμε στο εκκλησάκι άναψα με τα κανδύλια του. 'Όσοι καθήσαμε έβω και κοιτάξαμε τα ωραία Γιάνινα με τη λήμνη τους. Σε μία στιγμή νόμισα πως είμαστε στην πατρίδα μου την Πάρο και έβλεπα την θάλασσα με τις βάρες της.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΠΑΚΟΤ

Α' Τάξις 4)ξίου

Τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω

Είμαι Δ' Δημοτικού σχολείου. 'Αν και είμαι μικρή ακόμα ή επιθυμία μου είναι να γίνω ένας καλός μικροβιολόγος. Για να γίνω όμως κανείς ένας καλός επιστήμων χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια, για να μπορέσει να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Μόνη μου δεν θα μπορούσα να βαδίσω σ' αυτό το μεγάλο δρόμο γι' αυτό παρακαλώ νύκτα και ημέρα τον Πανάγαθο Θεό να μου δώσει δύναμη, υπομονή, εξυπνάδα και να μου ζήσουν οι γονείς μου.

Ο δρόμος που θέλω να βαδίσω είναι κουραστικός. Είναι σαν μία σκάλα με πολλά σκαλιά που για να τα περάσω θα ιδρώσω και θα κουρασθώ. Και όταν πιά θα περάσω όλα τα σκαλιά και φθάσω στο τελευταίο θα ευχαριστήσω τον Πανάγαθο Θεό που με άξιωσε και ανέβηκα τόσο ψηλά. Τότε θα εξασκώ το επάγγελμά μου διάλεξα με μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση. Θα βοηθώ τους πτωχούς θα εξυπηρετώ τους αδυνάτους σε κάθε περίπτωση. Και θα κάνω ότι καλύτερο και αγαπότερο είναι στον κόσμο, για να ευχαριστήσω τον Θεό και τους γονείς μου που σε όλο αυτό το διάστημα με έδωσαν βοήθειά μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΙΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Α' τάξις εξαετίας.

Είναι τώρα έξη ημέρες, που ή μικρή μου γάτα, ή Λουλού, γεννήσε δυο χαριτωμένα γατάκια. Δέν ξεκολλάω καθόλου από εκεί. 'Όλο θέλω να τα βλέπω.

Τώρα στις άρχες είναι τυφλά και τα συχαίνονται λιγάκι. Τους έχω δέσει στο λαμό τους δυο κόκκινες κορδέλες μ' ένα μικρό κουνουνάκι. Και λέω της μητέρας μου: —Μητέρα, δε θα μεγαλώσουν ποτέ τα γατάκια να παίξουμε μαζί; —Ναι, μου λέει μητέρα μου, θα παίξετε μαζί και θα χαίρωνται τα γατάκια και θα χοροπηδούν.

Τα χαριτωμένα γατάκια μου έχουν γούμα άσπρο και μαύρο. Και τα δύο αγαπούν πολύ τη μητέρα τους. 'Όταν ή μητέρα τους φεύγει, αυτά κάθονται στο ίδιο μέρος και δέν κουνιούνται.

Έγω γαλάσει δυο πάχα θαμβάκι να τους στρώσω να μ'ήν κρυώσουν.

—Μεγάλη αδυναμία έχεις στα γατάκια, μου λέει ή μητέρα μου. 'Αλλά δε έχεις κοίμα είσαι, τα καπμένα τα ζωα. Αδτά έμεις έχουν προστάτες.

Χθές π'ήνα και ψήνισα ψόγια. Μόλις μυρίστηκε ή γάτα μου, έτρε

ξε άμέσως και με τη γλώσσα της έδειχνε πως κάτι ζητούσε. Τότε έγω κατάλαβα κι' επειδή την άγα πω, της έριξα πέντε μικρά ψαράκια. Τότε αυτή έγλυψε τα πόδια μου σά να ήθελε να μ' ευχαριστήσει. Μετά απ' αυτό έτρεξε χαρούμενη στα δυο χαριτωμένα γατάκια.

Μερικές φορές τα βγάζει έξω στο πάτωμα και για να μ'ήν κρυώνουν τους έχω στρώσει μία μαλακή κουβέρτα. Τότε έγω ρίχνω ένα κουβαράκι κι' εκείνα το ξετιλύγουν και παίζουν χαρούμενα. Πότε λύνουν τις κορδέλλες με τα πόδια τους και χτυπούν το κουνουνάκι και παίζουν. Πότε κυλιούνται κάτω και τότε ή μητέρα τους τα πιάνει έλαφρά με το στόμα της και τα βάζει στη φωλιά της.

Συγγά τα πλένει με τη γλώσσα της. Είναι και λίγο ναζιάοικα και δε θέλουν να πλυθούν. Αδτή τότε τα ζουπάει δυνατά με τα πόδια της και τα πλένει.

Πόση χαρά έχω με τα γατάκια μου! Και με πόση άγωνία περιμένω ν' άνοιξουν τα ματάκια τους!

ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΠΑΚΟΤΤΗ

Γ' Τάξις 6)ξίου

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΤΙΣΤΗΣ

Ποιός, είναι αυτός ό κτίστης που εργάζεται χωρίς έργαλεία, χωρίς χέρια; 'Ασφαλώς θα νομίζετε πως κάποιος άνθρωπος θα είναι που θα εργάζεται με μηχανές.... Και όμως δέν είναι, παρά είναι ένα μικρό πλασματάκι.

Για χέρια και εργαλεία χρειάζεται τη μυτίτσα του μόνο. Μ' αυτή χτίζει το όμορφο και θαυμαστό σπίτι του.

Μαντέψατε ποιός είναι αυτός; Να σ'άς βοηθήσω έγω.... Χθές λοιπόν όλη ή τάξι μας παρατηρήσαμε ένα τέτοιο σπιτάκι. Τότι τέχνη ήταν φτιαγμένο!... Τό σπιτάκι αυτό ήταν μικρό, μικρούτσικο. 'Ηταν μία φωλιάτσα. 'Η φωλιάτσα ήταν φτιαγμένη με λάσπη.

'Ηθελε ή μαμά γελιδόνα με μία μυτίτσα για το παιδί της. Μετά έπεταξε και εύρεθηκε στην πόρτα μας ζι με τον πατέρα - γελιδόνο. Μαζί φύγανε πάλι για να θροούν φαγητό. Συζητήσαμε όρα πολλή για

τους αγαπημένους φίλους τα γελιδόνια. Και τι δέν είπαμε. Πρώτα για τη φωλιά που είναι καλοφτιαγμένη. Το σπιτάκι της ή γελιδόνα το έκανε με το ράμφος της, μ' αυτό το σπουδαίο εργαλείο. 'Επειτα είπαμε πόσο είναι όφελιμο στους ανθρώπους. Μ'ας τρώει τα κουνούπια που δέν θα μ'ας άφηναν σε ή σνγία όλο το καλοκαίρι.

Είπαμε ακόμα πως όλο το χειμώνα στη φωλιά τους κάθονται οι σπουργίτες. Τα τετραπέρατα αυτά πουλιά δέν είναι κοινά να κάθονται στη δική τους κακοφτιαγμένη φωλιά.

Όταν όμως έρθουν τα γελιδόνια την καθαρίζουν πάλι την φωλιά και γενούν τ' αυγά τους.

Όποιος είναι έξυπνος προκόβει στη ζωή του. Λοιπόν ό θαυμαστός κτίστης που σ'άς ροιούσα και πριν είναι το γελιδόνο.

ΑΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Β' 4)ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ο ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

'Ο Κωστάκης και το άρνι

Η ΑΝΟΙΞΙ

Χθές όλες οι τάξεις κάνανε έμβόλιο. Πρώτα άρχισε ή Πρώτη να άνη το έμβόλιο. 'Όσοι έκανε ή Δευτέρα τάξι.

Από τα κορίτσια έκανε ή Μαρία, ή Βασιλικούλα, ή Τούλα, ή Κορίνα και έγω.

Η 'Αγάπη που είναι μαθήτρια της 'Εκτης τάξεως βοηθούσε τη νοσοκόμα.

Έβαζε στο πόδι των κοριτσιών ή στο χέρι των αγοριών οινόπνευμα.

Η νοσοκόμα μ'ας έβαλε ένα φάρμακο και μ'ας έγραψε το όνομά μας σε μία κόλλα μεγάλη.

Έκει έγραφε όσα παιδιά έκαναν έμβόλιο.

Στην άρχή φοβόμουν. 'Όταν όμως είδα και τ' άλλα παιδιά πήρα θάρρος.

Ένα κοριτσάκι από το Μονοτάξιο φοβόταν και άναστάτωσε το Σχολείο.

Πό! πώ τί έκανε! Φοβόταν ή κουτή!... Φαίνεται κάποτε θα πήρε φόβο! Και τώρα εξακολουθεί να τρέμει βλέποντας τη βελόνα...

Το έμβόλιο αυτό το κάναμε για την εδλογιά. που είναι μία μεγάλη άσθένεια. 'Όλα τα παιδιά στην πόλη μας έκαναν απ' αυτό το έμβόλιο για τον ίδιο λόγο.

Πιστεύω ότι θα έκαναν όλα τα 'Ελληνόπουλα. Γι' αυτό λέμε ένα μεγάλο 'Ελληνιστικό σ' όσους φοροντίζουν για μ'ας τα παιδιά.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΒΑΚΚΑ

'Εκδρομή
προς το Σανατόριο

Σήμερα ό μπαμπάς μου πήρε ένα ποδήλατο, έβαλε ένα μαξιλάρι, με έβαλε έμένα επάνω και ξεκινήσαμε για το Σανατόριο.

Πρώτα περάσαμε την πλατεία Παργης και προχωρήσαμε στον συνοικισμό, άπό εκεί φθάσαμε στα λυόμενα. 'Όσοι πήραμε το δρόμο προς το Σανατόριο.

Από τις δυο μεριές του δρόμου ήταν χωράφια και άμπέλια καταπράσινα.

Μαζέψαμε ένα μπουκέτο άγριολούλου δα όμορφα και δροσερά και γυρίσαμε στο σπίτι ευχαριστημένοι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΥΡΖΙΑΗΣ

Α' 4)ξίου

Ήταν παραμονές του Πάσχα! Μία μαμά πήρε ένα άρνάκι και το δειξε στο παιδί της.

Από κείνη την ημέρα το άρνι με το παιδί έγιναν οι πιο καλύτεροι φίλοι.

Μία μέρα άκουσα να συζητάν οι γονείς του πως θα σφάξουν το άρνάκι.

Τότε τρέχει και παίρνει το άρνάκι, άνεβαίνει στη σοφίτα και κρύβεται σ' ένα καλάθι.

Μα ό μπαμπάς του τον βρήκε και του είπε:

—'Αφού το αγαπάς τόσο, πολλό δέν θα το σφάξουμε...Και άγκαλιασμένοι κατεβαίνουν κάτω. 'Έτσι ό Κωστάκης με την άγάπη του έσωσε το άρνάκι του.

Να και ένα ποίημα για το άρνάκι:

—'Αρνάκι - άρνάκι έχεις μαλλάκι;

(κι;

—'Εχω παιδάκι τόσα σακιά.

Ένα για τον άφέντη, ένα για την κυρά κι' ένα για το παιδάκι που παίζει με χαρά.

ΒΙΚΗ Π. ΚΑΛΦΑΚΑΚΟΥ

Β' 4)ξίου

ΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Οι μαργαρίτες στολίζουν τα σπία. Ένώ όταν π'ήνα στον Μάη μαζέψαμε με τον άδερφό μου μαργαρίτες.

Στο σπίτι μου έχουμε μαργαρίτες και τις ποτίζουμε. Ένώ άναπό πολλή τις ποτίζουμε, και είναι μικρές και πενιχρές.

ΘΕΟΔ. ΜΑΤΡΟΜΑΤΗΣ

Α' Τάξις Έξαταξίου

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Στον κήπο μας έχουμε μία μεγάλη τριανταφυλλιά. Είναι γιατί άπό γιλιάδες μικρά ρόζ μπουμπούκια.

Σήμερα πού π'ήνα στην κήπο είδα δύο άπό τα μπουμπούκια της να άνοίγουν δειλά - δειλά και να σχηματίζουν δύο πολύ όμορφα τριαντάφυλλα. Και σκέφτηκα: «Πόσο όμορφα πράγματα μ'ας δίνει ό καλός Θεός».

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ

Α' Τάξις 4)ξίου

Την 'Ανοιξη βγαίνουν πράσινα χορτάρια και ωραία παρδαλά λουλούδια. 'Απάνω από της 'Ανοιξης τα λουλούδια πηγαίνουν και ρουφούν το μέλι και παίρνουν τη γύρη τα μελισσάκια.

Οι βοσκοί φεύγουν από τα χειμαδιά μαζί με τα κοπάδια των και πηγαίνουν στα ψηλά βουνά. Έκει βρίσκουν τα πρόβατα των δροσερά χορτάρι.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΟΓΟΡΙΤΗ

Α' 6)ξίου

Το ψόφιο καναρίνι μας

Σήμερα μ'ας ψόφησε ένα από τα καναρίνια μας.

Το είχε ό μπαμπάς μου καμάρι, γιατί κελαιδούσε πολύ καλά.

Φαίνεται πως το ξεχάσαμε χωρίς τροφή ή νερό Δέν μ'ας είχε πάντως από τί ψόφησε, ίσως και από μία άρρώστια που λέγεται στυράκι.

Έχουμε όμως κι' άλλα καναρίνια και γι' αυτό δέν μ'ας πείραξε πολύ, ίσως να βγάλουμε και μικρά καναρίνια και έτσι θα το ξεχάσουμε αυτό που μ'ας ψόφησε.

ΝΙΚΟΣ ΦΤΑΙΟΣ

Α' 4)ξίου

'Ανοιξε ή τριανταφυλλιά

Μία άνοιξιάτικη μέρα εκεί που καθόμουνά στο παραθύρο μας είδα στον κήπο μας μία άνοιξιάτικη τριανταφυλλιά. 'Αμέσως μία ζωντάνια ένοιωσα μέσα μου. Τρέγοντας κατέβηκα κάτω. 'Η σήλη μας είχε μία όραία υποοδιά. 'Εκείνη την ώρα μου ήθελε να κόψω ένα τριαντάφυλλο. 'Όσοι μετάνιωσα όμως. Μετά έπήγα επάνω και είπα στην μαμά μου: «Μαμά, ή τριανταφυλλιά μας άνθισε. Γέμισε μπουμπούκια και τριαντάφυλλα. 'Η τριανταφυλλιά μας στολίζει όλο τον κήπο. 'Όταν την είδα άνθισμένη έχωρηκα πολύ».

Όσοι άπό λίγη ώρα μου είπε ή μαμά μου να την ποτίσω. 'Αμέσως με χαρά έπήρα το ποτιστήρι μου και την έπότισα.

Μετά ευχαριστημένη έπήγα να παίξω με επάνω με τα κορίτσια.

ΕΛΕΝΗ Κ. ΦΡΙΓΚΑ

Β' Τάξις Έξαταξίου

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΘΗΤΑΣ ΜΑΣ

Πλησιάζουν οι εξετάσεις. Βρισκόμαστε στους τελευταίους διαγωνισμούς. Σε λίγες ημέρες θα πάρουμε το απολυτήριό μας.

Εξ όλοκληρα χρόνια κύλησαν χωρίς να το νιώσουμε. Πότε πέρασαν κι' όλος; Σάν να ήταν χθές! Θα ροούμε πώς βρισκόμαστε στη χρονιά που πρωτομπήκαμε με δειλία στην αλλη, αντικρύζοντας άλλα μεγαλύτερα παιδιά.

Θα ροούμε πώς μπαίνομε με τις μητέρες μας στο γραφείο του Σχολείου μας. Πώς αντικρύζομε τον καλό Διευθυντή μας. Δεν είχαμε το θάρρος να κοιτάζομε τους δασκάλους μας στα μάτια παρά κοιτούσαμε κάτω γεμάτοι ταραχή. Οί δάσκαλοι και οί δασκάλες μας μιλούσαν με έμεις καθόμαστε σαν μαγευμένοι.

Τις πρώτες ημέρες μās έφεραν στο σχολείο οί μητέρες μας. Αρνότερα γνωριστήκαμε και ερχόμαστε μοναχοί.

Και από τότε, πέρασαν Ξξ όλόκληρα χρόνια. Τι ευχάριστα, τι χαρούμενα, τί ωραία χρόνια! Ένα δευτερο σπιτι έγινε το σχολειό μας και δεύτεροι γονείς οί δασκάλοι και οί δασκάλες μας.

Πόσα παιγνίδια δεν παίξαμε στην αυλή! Πόσα τρεξίματα, πεσίματα, μικροκαυγάκια, γέλια και κλάματα, δεν διαδεχότανε το ένα το άλλο!

Και μέσα στην τάξη, ακόμη δεν μπορούσαμε να ήσυχάζομε. Κάτι θέλαμε να κάνομε, να μιλάμε και να κινούμεθα διαρκώς.

Εξ όλοκληρα χρόνια! Πόσα ωραία πράγματα δε μάθαμε αυτά τα χρόνια, πόσες γνώσεις και πόσες αλήθειες! Μάθαμε την Χώρα μας και την ένδοξη ιστορία της και την γλώσσα μας.

Γνωρίσαμε και τις άλλες γλώσσες του κόσμου. Εξετάσαμε βαθύτερα την θρησκεία μας και γνωρίσαμε τα καθήκοντά μας προς το Θεό και τους συνανθρώπους μας. Και πολλές άλλες γνώσεις, χρήσιμες στην ζωή μας και στην κοινωνία.

Πόσα μικροεπεισόδια, γέλια και κλάματα στα τόσα χρόνια, έγιναν με τους μαθητάς των μικροτέρων τάξεων. Θυμούμεθα τους φίλους μας και μās πιάνει μια βαρεία στενοχώρια που τους αφήνομε. Θυμού

Οί μαθηταί και μαθήτριά της ΣΤ'. Τάξεως του Έξαταξίου, Τετραταξίου και των Α' και Β' Μονοταξίων Σχολείου.

μεθα τις ευχάριστες αλλά και δυσάρεστες ημέρες μαζί τους. Τους τσακωμούς μας και τις αγάπες μας τις αλήθειες και ψέμματα. Πόσο λυπούμεθα μικροί και μεγάλοι φίλοι, πόση συγκίνηση νιώθουμε που θα σās αφήσωμε. Δεν θα σās ξεχάσω με ποτέ έστω και αν αποκτήσωμε νέους. Κάποιον άλλον δρόμον θα πάρωμε του χρόνου. Μά δε θα σās ξεχάσωμε.

Αντίο σας αγαπημένοι μας συμ

μαθηταί. Σās αποχαιρετούμε σφίγγοντας το χέρι και σās ευχόμεθα καλή πρόοδο.

Διά τους μαθητάς της Στ' τάξεως του Έξαταξίου, Τετραταξίου και Α' και Β' Μονοταξίων Προτύπων.

ΜΑΙΡΗ ΤΣΑΚΕΛΙΔΟΥ
ΣΤ' 6) ξίου

ΠΗΓΑΙΝΩ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Την περασμένη Πέμπτη ήλθε ο θεός μου με το αυτοκίνητο και μās είπε:

— Παιδιά έτοιμασθήτε, θα πάμε στο χωριό, γιατί αύριο γιορτάζει η Παναγία.

Ήταν παραμονή της Ζωδόχου Πηγής. Από τη χαρά μας, χοροπηδούσαμε. Στη στιγμή έτοιμασθήκαμε και μπήκαμε όλοι στο αυτοκίνητο και ξεκινήσαμε. Μόλις βγήκαμε έξω από το Φόρο πήραμε το δρόμο προς την Κατσιά.

Το αυτοκίνητο προχωρούσε σιγά σιγά γιατί ο δρόμος ήταν γεμάτος λακκούβες.

Έτσι μās δόθηκε η ευκαιρία να θαυμάσωμε την έξοχη. Έδώ βλέπαμε τα σιτάκια μεγάλα και έτοι-

μα να βγάλουν στάχνα. Πιο πέρα λειβάδια που έμοιζαν σαν πράσινα χαλιά κεντημένα με λογής - λογής λουλούδια.

Ακόμη πιο μακριά σε μικρούς λόφους προβατάκια έβασκαν άμερινα. Και το αυτοκίνητο όλο και προχωρούσε....

Τώρα τρέχει πολύ και δεν προφθάνω να βλέπω τα τοπία, μόνον τα βουνά πέρα μακριά.

Σε μια ώρα φθάσαμε στον Άη-Γιώργη. Έδώ βγήκαμε από το αυτοκίνητο και συνεχίσαμε με τα πόδια το δρόμο ως το χωριό.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΟΥΡΗ
Α' Τάξις 4) ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ ΣΤΑ ΤΡΙΚΑΛΑ

Όλος ο κόσμος το Πάσχα πηγαίνει εκδρομή. Όλοι πηγαίνουν να γνωρίσουν μέρη τα οποία δεν έπεσκέφθησαν και να περάσουν χαρούμενα και ξένοιαστα το Πάσχα. Στην πόλη μας ήρθαν πολλοί τουρίστες και η πλατεία γέμισε πούλμαν. Κοίταξα περίεργος όλα αυτά και σκεπτόμουν που θα έλεγε ο μπαμπάς μου ότι θα περάσω με και έμεις το Πάσχα. Γι' αυτό το ή χαρά μου ήταν απεριόριστη όταν γυρίζοντας στο σπίτι ή μαμά μου, μου είπε πώς θα πηγαίναμε στα Τρίκαλα.

Ανυπόμονος καθώς ήμουν δεν κοιμήθηκα όλη τη νύκτα. Το πρωί ήμουν νιώλας έτοιμος. Επήραμε τα πράγματά μας και ετραβήξαμε για το πρακτορείο των Τρικάλων. Ξεκινήσαμε. Αφήσαμε πίσω μας τα Γιάννενα και πήραμε το δρόμο του Μετσόβου. Τι δρόμος Θεέ μου! Τι δρόμος εκείνος! Τι απότομες χαράδρες και στροφές.

Προχωρήσαμε άρχετα και για μια στιγμή τα μάτια μου αντίκρισαν ένα υπέροχο χιονισμένο τοπίο. Ήταν η Κατάρα. Βγάζοντας μια στιγμή το κεφάλι μου έξω από το παράθυρο δεν χόρτανα να βλέπω το άγριο και ωραίο τοπίο. Τα καταπράσινα πεύκα φορτωμένα με χιόνια. Ένας υπέροχος συνδυασμός χρωμάτων από το κατάλευκο χιόνι και το καταπράσινο των πεύκων. Τι χιόνι ήταν εκείνο!

Σε λίγο μπήκαμε πάλι στις απότομες στροφές όταν κάποτε φτάσαμε στον κάμπο του Δεσπότη. Καθήσαμε λίγο και συνεχίσαμε το ταξίδι μας. Ο καιρός άλλαξε. Ο ήλιος χρυσοφέγγει στον ουρανό. Οί μικροί καταρράκτες έχουν τα νερά στους μύλους. Ο σιγανός άερας δροσίζει τα φλογισμένα πρόσωπά μας. Σε κάθε στροφή και μια έκπληξις.

Ο σωφέρο του αυτοκινήτου ξεπειδή ξαλίστηκα λίγο με έβαλε στην θέσι του παρασωφέρο. Μου τα εξήγησε όλα ό,τι βλέπαμε στο δρόμο μας. Ξαφνικά, ενώ συνεχίζαμε το ταξίδι μας, προβάλλαν άριστερά μου κάτι θεώρατοι βράχοι που στους ώμους των κρατούσαν τις ουράνιες εκκλησίες. Τα Μετέωρα, είπα της μαμάς μου. Όλοι οι έπι

βάται του αυτοκινήτου κοίταξαν περίεργα έξω.

Προχωρώντας, τα Μετέωρα φαινόταν πιο καλά. Το αυτοκίνητο πήγαινε σιγά - σιγά, όταν κάποτε φτάσαμε στην Καλαμπάκα. Ο δρόμος ήταν ασφαλτοστρωμένος. Η γύρω φύσις γελούσε και μās χαιροτούσε στο πέρασμά μας. Έτσι με χαρές και με τραγούδια φτάσαμε στα Τρίκαλα.

ΣΠΤΡΟΣ Χ. ΑΣΠΡΟΤΑΝΗΣ
Ε' 6) ξίου

Το χθεσινό χαλάζι

Χθές το απόγευμα έρριξε χαλάζι και έκανε μεγάλη καταστροφή στα χωράφια και στα λουλούδια. Εγώ λυπήθηκα πολύ. Το χαλάζι έπεφτε σαν μάλλες άσπρες.

Εμάς το χαλάζι έσπασε ένα τζάμι. Το χαλάζι έπεφτε στα λουλούδια και τους έκοβε τα φύλλα.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΤΑΜΟΣ
Α' Έξαταξίου

Η κούκλα μου

Έχω μια κούκλα όμορφη με γαλανά ματάκια που έχει ναυα τα μαλλιά και κόκκινα χειλάκια.

Έχω μια κούκλα όμορφη με ρόζ φορεματάκι που έχει ρόδα στην ποδιά κι' ένα άσπρο καπέλλο.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ Α. ΦΩΤΙΑΔΟΥ
Β' Τάξις 6) ξίου

Τα όλοσπρα γαρυφαλικά

Τα γαρυφαλικά έχουν χρώμα άσπρο σαν το χιόνι. Εμένα στο σπίτι μου άνθισαν τα γαρυφαλικά. Τι όμορφα που είναι!

Πώς στολίζουν τον κήπο μας! Ο κηπουρός τα φύτεψε πολύ όμορφα έτσι που σχηματίζουν το σχήμα της Αζαδημίας.

Εγώ, όταν είδα τον κήπο με τα γαρυφαλικά άνθισμένα χάριχα πολύ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΖΥΓΟΤΡΗ
Α' Τάξις Έξαταξίου

ΠΩΣ ΠΕΡΑΣΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Εγώ αυτές τις ημέρες που διέκοψε το σχολείο λόγω των εορτών τις πέρασα πολύ καλά.

Την Μ. εβδομάδα πήγα στην εκκλησία και άκουα με προσοχή τα πάθη του Χριστού.

Είναι Σάββατο και είναι νύκτα ή ώρα 12 όταν ξαφνικά άκούεται ο γλυκός ήχος της χαρούμενης καμπάνας που μās καλεί όλους να πάμε στην εκκλησία για να γιορτάσουμε και πάλι την Ανάσταση του Κυρίου μας.

Σηκώθηκα και εγώ μαζί με τους γονείς μου, πήραμε τις άσπρες λαμπάδες μας και ξεκινήσαμε για την εκκλησία.

Η εκκλησία φεγγοβολούσε. Σε λίγο έσβησαν τα φώτα και ο παπάς βγήκε από την Ωραία Πύλη και με μια αναμμένη λαμπάδα είπε:

— Δεύτε λάβετε φώς.

Έτρεξαν πολλά παιδιά και μάλωσαν πούδες θα πρωτανάφη την λαμπάδα.

Ανέβηκαν οί παπάδες στην εξέδρα, διάβασαν ένα Εὐαγγέλιο και ύστερα έψαλλαν το «Χριστός Ανέστη».

Αμέσως η καμπάνα άρχισε να κτυπά χαρούμενα. Όταν τελείωσε η Ανάσταση πήγα στο σπίτι μου. Εκεί κοιμήθηκα πάλι γιατί ήταν άκοιμη νύκτα.

Την πρώτη μέρα του Πάσχα την πέρασα καλά.

Την δεύτερη πήγα στο χωριό της μαμάς μου. Και την τρίτη ήμερο του Πάσχα έπαυσα με τα παιδιά της γειτονιάς.

Έτσι πέρασαν αυτές οί ημέρες και πάλι ανταμώθηκα με τον κύριό μας, και με όλους τους συμμαθητάς μας.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Α' τάξις 4) ξίου

Καλώς ώρισε καλοκαίρι μας

Άρχισαν οί ζέστες! Έφτασε το καλοκαίρι! Τι χαρά που έχω! Όλα γύρω είναι όμορφα. Τα πουλιά πετούν από δέντρο σε δέντρο και κελαιδούν χαρούμενα.

Όλα τα λουλούδια φορέσανε τα καινούργια τους πολύχρωμα φο

ΟΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἡ πρώτη καλοκαιρινή ἡμέρα

Ἦλθε ὁ Μάιος.

Σὲ λίγο θὰ ῥθῇ τὸ καλοκαίρι. Οἱ μέρες μεγάλωσαν. Λάμπει ὁ ἥλιος στὸν γαλάζιο οὐρανό. Ὁ βοριάς ἔπαψε νὰ φυσᾷ.

Ἡ γῆ φόρεσε τὸ πράσινο χαλί της, τὸ ὁποῖον εἶναι κεντημένο μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια. Τὰ πουλάκια τοῖσιρίζουν χαρούμενα σὰν νὰ δοξολογοῦν τὸν Πλάστη γιὰ τὴν ὥραια καλοκαιρινή ἡμέρα.

Τὰ παιδάκια τρελλά ἀπὸ τὴν χαρὰ τους χοροπηδοῦν κάτω ἀπὸ τὶς χρυσὲς ἀκτίνες.

Οἱ ἀνθρωποὶ τόσο ξεστάθηκαν, ὥστε ἔβαλαν τὰ καλοκαιρινὰ τὸν φροέματα.

Τὰ γιόνια ἔλυσαν στὶς κορυφές. Μεγάλη χαρὰ νοιώθω γιὰ τοῦτο ὁρῶ νὰ βλέπω τὴν ὥραία φύση. Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ ἴδω ζωγράφος καὶ νὰ ζωγράψω μὲ πολυχρώματα τὴν ὥραία αὐτὴ καλοκαιρινή μέρα δηλ. τὸν ἥλιο, νὰ γίνῃ τὶς γουρὲς τοῦ ἀκτίνες, τὰ λιβάδια ποάσινα, τὰ παιδάκια νὰ χοροπηδοῦν ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ τὶς πεταλοῦδες καὶ τὶς μέλισσες νὰ ρουφοῦν τὸν χυμὸ τῶν λουλουδιῶν.

ΜΙΡΑΝΤΑ ΑΝ. ΚΩΣΤΑΡΑ

Α' τάξις 6) ξίου

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

Τὰ κεράσια εἶναι κόκκινα καὶ γλυκά. Τὰ κεράσια τὰ τρώγουμε γιὰ εἶναι πολὺ ὥραια.

Ἐμεῖς πήγαμε στὴν κερασιά καὶ εἶδαμε τὰ κεράσια της.

Ἡ κερασιά εἶχε καὶ λίγα ἄγουρα κεράσια.

Τὰ φύλλα τῆς κερασιᾶς εἶναι προιονωτά, πράσινα καὶ πολὺ ὁμορφα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΟΧΡΗΣΤΟΣ

Α'. Ἐξατάξιου

ρέματα καὶ οἱ μέλισσες καὶ οἱ πεταλοῦδες τρέχουν νὰ ρουφήξουν τὸ χυμὸ τους.

Κι' ἐμεῖς πετάξαμε τὰ βαριά παλτά καὶ τὰ μάλλινα ρούχα μας.

Βάλαμε τὰ ἐλαφρὰ ρούχα καὶ σὰν πουλάκια καὶ μεῖς τὰ παιδιὰ χαϊρόμαστε νὰ τρέχουμε.

ΑΔΕΕ ΚΑΖΑΚΟΣ

Α' τάξις 4) ξίου.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

Τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζῶο εἶναι ἡ γάτα. Μιὰ μέρα ἡ μαμά μου εἶπε πὼς ἡ γάτα μας ἐγέννησε τρία γατάκια. Ἀμέσως πηγαῖνω στὸ ὑπόγειο καὶ βλέπω, σὲ μιὰ γωνιά, τρία μαύρα γατάκια. Δὲν ἐπλησίασα ὅμως, γιὰ τὸ μὴ οἰκνῶν ἡ γάτα. Ἀφοῦ τὰ ἐκοίταξα κάμποση ὥρα, ἔφυγα. Σιγὰ-σιγὰ, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, μεγάλωσαν καὶ ἔπαιζα μαζί τους. Ἡ γοιὰ μάννα τους μᾶς ἐκοιτοῦσε μὲ ἓνα βλέμμα, ὥσάν νὰ ἔλεγε «ἄς εἶχα καὶ ἐγὼ τὰ νειτά σου, νὰ ἔπαιζα μαζί σου».

Κάθε μέρα ἐπῆγαινα καὶ ἔπαιζα μαζί τους. Μιὰ μέρα, καθὼς ἐπῆγα νὰ τὰ ἴδω, ἀκούω λυπητερὰ νιαουρίσματα. Γυρίζω καὶ τὶ νὰ ἴδω! Τὰ δυὸ γατάκια ἦταν πεομένα χάμω πεθαμένα καὶ τὸ τρίτο καθόταν καὶ νιαουρίζε κλαυμάρικα ὥσάν νὰ ἔλεγε : «Ἀχ καμμένα ἀδελφάκια μου». Ἐγὼ συγκινήθηκα ἀπ' αὐτὴν τὴν σκηνή. Ἀλλὰ τὶ νὰ κάμω; Τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Ὑστερα ἐπῆρα τὸ γατάκι νὰ παίξουμε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε καρδιά. Πέρασαν πολλὲς μέρες ὥσπου μιὰ μέρα ἦρθε στὰ πόδια μου καὶ ἄρχισε τὰ παιγνίδια. Ἐγὼ μόλις τὸ εἶδα χάρηκα καὶ ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε ὅπως καὶ πρῶτα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΖΑΛΙΓΚΑΣ

Τάξις Ε'. 6) ταξίου

Τὸ ζαμπάκι μας

Σήμερα ἀνθισε ἓνα ἄλλο λουλούδι στὴν οὐλή μας. Τὸ λένε ζαμπάκι ἢ κρίνο τῆς Παναγίας. Εἶναι ἓνα κάτασπρο λουλούδι. Τὶ ὥραία μυρωδιά πού ἔχει!

Πῆγα νὰ τὸ μυρίσω καὶ ἡ μύτη μου γέμισε κίτρινη σκόνη. Σ' αὐτὰ ἔρχονται οἱ μέλισσες καὶ ρουφᾶνε τὸ νέκταρ γιὰ νὰ κάνουν μέλι μοσχομυρισμένο.

Φέτος ἄργησαν πολὺ ν' ἀνθίσουν. Ἀλλες χρονιὲς ἦταν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀνθισμένα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

Α'. 4) ταξίου

Οἱ ὑπναράδες τῆς τάξεώς μας

Σήμερα οἱ θέσεις τῆς τάξεώς μας εἶναι ἀδειανές. Φαίνεται πὼς οἱ ὑπναράδες δὲν ξύπνησαν ἀκόμα. Θὰ τοὺς πῆρε ὁ γλυκὸς ὕπνος ὡς τὶς 9 τὸ πρωῒ.

Οἱ ὑπναράδες φαίνεται πὼς τὸ Σάββατο δὲν ἦλθαν στὸ σχολεῖο καὶ δὲν ἄκουσαν τοὺς δασκάλους μας γιὰ τὴν ὥρα πού θὰ μποῦμε μέσα. Ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἦλθαν στὸ σχολεῖο.

Οἱ Κύριοί μας μᾶς εἶπαν : Νὰ πᾶτε τώρα στὸ σπίτι σας γορήγορα καὶ τὴ Δευτέρα μπαίνομε ἡ ὥρα 8.

Ἐγὼ ἄργησα γιὰ τὴν Κυριακή εἶχα πάει ἐκδρομὴ στὴν Προβεία. Ἐμεῖς θὰ γυρίζαμε τὸ ἀπόγευμα στὰ Γιάννενα, ἀλλὰ περιμέναμε τὰ παιδιὰ τοῦ «Ἀβέρωφ» πού ἔπαιζαν μὲ τὴν «Νικόπολι» Προβείας. Τελείωσαν τὸ παιγνίδι ἡ ὥρα 7. Στὶς 7 καὶ μισή ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Προβεία καὶ στὶς 10 φτάσαμε στὰ Γιάννενα.

Ὅπως ἤμουν κατακουρασμένος ἔπεσα ἴσα γιὰ ὕπνο. Κοιμήθηκα μονοκόματα. Τὸ πρωῒ ξύπνησα ἡ ὥρα 7 καὶ μισή. Σηκώθηκα καὶ ἐτοιμάσθηκα καὶ πῆγα στὸ σχολεῖο.

Τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ παιδιὰ ἦσαν στὴν τάξι μας. Εὐτυχῶς πού δὲν ἔκαναν μάθημα ἀκόμα. Ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν ἔχασα... Δὲν μὲ εἶπαν ὑπναρά.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΛΙΑΣΣΑΣ

Β'. 4) ταξίου

Ἡ πεταλούδα

Οἱ πεταλοῦδες εἶναι ἡ ἐξώτερη χαρὰ τῶν παιδιῶν.

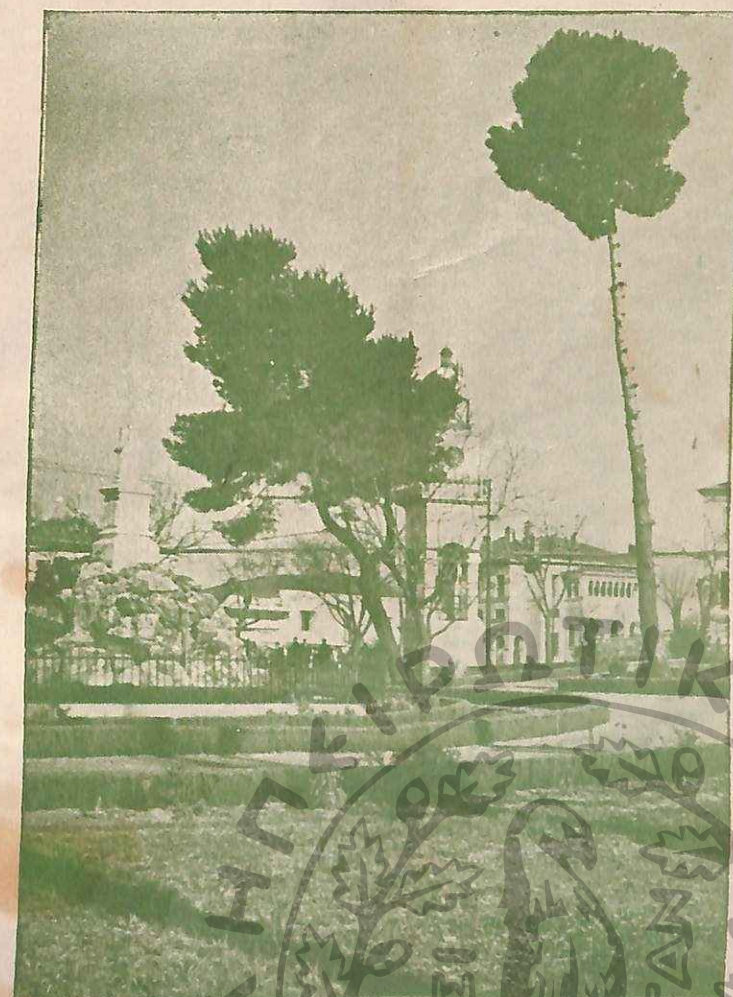
Χθὲς ἐκεῖ στὸν κήπο μου μιὰ πολὺ ὁμορφὴ πεταλοῦδα καθότανε ἐπάνω σὲ λουλούδι.

Ἐγὼ μόλις τὴν εἶδα πῆγα σιγὰ-σιγὰ καὶ προσεκτικὰ νὰ τὴν πιάσω. Αὐτὴ ὅμως μόλις πλησίασα κοντὰ της, πέταξε καὶ πῆγε σὲ ἄλλο λουλούδι. Πάλι κοντὰ της ἐγὼ τρέχοντας νὰ τὴν πιάσω. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὴν πιάσω καὶ πάλι. Πολλὲς φορὲς δοκίμασα νὰ τὴν πιάσω ἀλλὰ τίποτε! Πάντοτε μοῦ ἐφέυγε! Ἔτσι κι' ἐγὼ βαρέθηκα νὰ τὴν κυνηγῶ καὶ τὴν ἀφῆσα ἐλεύθερη.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΤΣΕΛΛΑΣ

Α'. 4) ταξίου

ΓΙΑΝΝΙΝΩΤΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

Ο'ΡΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Τὴν 1ην Ἰουνίου 1958 στὸ Δημοτικὸ Κήπο ἔγιναν με ἐπισημότητα τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Σουλῶτη πολεμιστοῦ ΝΟΤΗ ΜΗΟΤΣΑΡΗ.

